

พิ ม (พ) ค ำ
สำนักพิมพ์

มายาไฟลิน

เปิดประตูหัวใจ ไขอดีตที่เร้นลึก

เก้าแต้ม

๑

ตุ๊กตา

กรุงเทพมหานคร พุทธศักราช ๒๕๔๑

“ตุ๊กตาตัวนี้น่ารักจังเลยคะ คุณแม่ขา” หนูน้อยวัยหกขวบกอดตุ๊กตาไว้แน่น ริมฝีปากสีชมพูยิ้มอย่างดีใจ

“ลินชอบใช้ไหมจ๊ะ”

“ชอบมากๆ เลยคะ ลินไม่เคยมีมีตุ๊กตาน่ารักแบบนี้มาก่อนเลย”

บิดามารดาเพิ่งกลับจากต่างประเทศ แต่พอรู้ว่าแม่ของฝากมาด้วยเด็กหญิงจึงไม่งอแงเหมือนเดิม

“ไม่ใช่แค่น่ารักนะจ๊ะ หนูดูสินี่ไฟลีน ตุ๊กตาตัวนี้หน้าตาคล้ายลูกมากเลยรู้ไหม”

ใบหน้าของตุ๊กตาประพิมพ์ประพายคล้ายเด็กหญิงจริงๆ ทั้งใบหน้าเล็กกลมป้อม ปากนิด จมูกน้อย ดูน่ารัก ผมดำหยิกเป็นลอนๆ แม้มวงตาของตุ๊กตาจะทำจากพลาสติก แต่ฝีมือก็ประณีตทำให้มองแล้วคล้ายเด็กจริงๆ มากกว่าเป็นเพียงของเล่น

“จริงด้วยคะคุณแม่”

“คุณพ่อตั้งใจมากนะ อยากให้ตุ๊กตาดำนี้เป็นของขวัญเนื่องในโอกาสที่ลินอายุครบหกขวบ”

“แต่คุณพ่อให้จี้ไฟลีนมาแล้วนี่คะ”

บนลำคอของเด็กหญิงมีสร้อยทองคำขาวขนาดกะทัดรัด กึ่งกลางมีจี้ไฟลีนรูปหยดน้ำซึ่งเป็นสมบัติตกทอดของตระกูล

“นั่นเป็นของขวัญที่คุณย่ามอบให้ต่างหาก ส่วนตุ๊กตาดำนี้ถือเป็นตัวแทนของพ่อกับแม่ หนูต้องเก็บรักษาให้ดีนะจ๊ะ อย่าให้เจ้าแลสซี่คาบไปเล่นเด็ดขาด”

แลสซี่คือสุนัขตัวโปรดของทุกคนในบ้าน ชอบเล่นชนกัดแทะข้าวของจนเสี้ยวหายอยู่เสมอ

“รับรองคะว่าลินจะรักซาอย่างดี เตียวลินขอเอาตุ๊กตาไปอวดพี่ชายก่อนนะคะ”

ร่างเล็กวิ่งต่อไปตามทางเดินจนถึงหน้าห้องและผลักประตูเข้าไป ในห้องนั้นเด็กชายอายุสิบสองขวบกำลังนั่งทำการบ้านอยู่ที่โต๊ะ เมื่อเห็นว่าใครเข้ามา ก็ยิ้ม

“ได้ตุ๊กตาดำใหม่อีกแล้ว บนเตียงยังมีที่ให้วางอีกหรือเรา” พี่ชายเหยียดมือไปยี่ห้วงสาวอย่างเอ็นดู...ในห้องของเด็กหญิงเต็มไปด้วยตุ๊กตามากมาย รวมถึงของเล่นอื่นที่บิดามารดาซื้อมาให้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการชดเชยที่ต้องเดินทางไปต่างประเทศอยู่บ่อยๆ

ห้องของเด็กหญิงอยู่ฝั่งขวาของบันได ทาผนังสีชมพูอันเป็นสีโปรดของเจ้าตัว แถมยังมีของเล่นเต็มไปหมด ส่วนห้องของพี่ชายนั้นเฟอร์นิเจอร์เน้นสีฟ้า ตกแต่งโทนเรียบอยู่ตรงกับบันไดพอดี บนเตียงมีหนังสือการ์ตูนและหนังสือเรียนวางกองอยู่หลายเล่ม ด้านซ้ายคือห้องนอนใหญ่

“แหม...พี่ชายก็ ตัวนี้ไม่เหมือนกันนะคะ ดูสิคะ คุณแม่บอกว่าตุ๊กตาดำนี้หน้าตาเหมือนลิน”

คนเป็นพี่หรีตามองก่อนจะยิ้ม “เหมือนจริงๆ ด้วย แก้มยุ้ย แล้วก็

ผมหยักศกเหมือนเราเป็ยบ”

“เห็นไหม พี่ชายยังบอกว่าคล้ายเลย คุณพ่อซื้อมาจากประเทศออสเตรเลียค่ะ”

“แหม...คุณพ่อลำเอียงจัง ที่พี่ไม่เห็นมีของฝากน่ารักๆ แบบนี้มาให้บ้างเลย” เด็กชายแก่งแหย่

“พี่ชายจะเอาไปทำไมกันคะ เด็กผู้ชายเขาไม่เล่นตุ๊กตากันหรอก”

“ว้า...แต่พี่อยากได้สักตัว ยิ่งน่ารักๆ แบบนี้ยิ่งชอบ ขอขี้มกอดสักวันได้ไหมจะน้องลิน แค่อินเดียวเอง” เด็กชายแก่งดึงตุ๊กตาไปจากมือน้อง

“ไม่ได้ค่ะพี่ชาย เอาคืนมานะ”

พอเห็นอีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ เด็กชายจึงหยุด

“พี่ล้อเล่นน่า พี่ไม่แย่งของเล่นเราหรอก อายเขาตายเลยเป็นเด็กผู้ชายเล่นตุ๊กตา”

เด็กหญิงโผเข้ากอดพี่ชาย เอียงหน้าไปซบไหล่ ยิ้มอ่อนๆ ดึงแขนพี่ชายอีกๆ “วันนี้คุณพ่อกับคุณแม่ไปงานเลี้ยงคงกลับดึก พี่ชายมาเล่นตุ๊กตากับน้องนะคะ นะ...นะ”

เด็กชายพยักหน้า ลูบเส้นผมอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู “ก็ได้ แต่น้องลินต้องสัญญาก่อนว่าจะไม่ชน...แล้วก็ห้ามวิ่งลงบันไดเด็ดขาด”

“จะไหวหรือคะคุณ ปล่อยให้เด็กๆ อยู่บ้านกันตามลำพัง”

ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวเดี่ยว ส่วนญาติก็วุ่นกับการจัดงานเลี้ยงที่บ้านหลังใหญ่อีกแห่ง พี่เลี้ยงของเด็กลากลับบ้านพอดี และคืนนี้ทั้งคู่ต้องไปร่วมงานเลี้ยงการกุศล ทั้งบ้านจึงเหลือเด็กอยู่เพียงสองคน

“ไหวสิคุณ ลูกเราสองคนไม่ใช่เด็กแล้วนะ ยายลินก็เลิกเล่นจนแล้วด้วย พอได้ตุ๊กตาคืนนี้มีหิ้งนั่งเล่นอยู่ในห้อง คงไม่ลงมาข้างล่างแน่”

“หรือคุณจะไปงานนี้คนเดียวดีคะ ฉันอยากอยู่เป็นเพื่อนลูก ฉันเองก็ไม่ค่อยสนิทกับคุณหญิงประไพสักเท่าไร บางทีท่านอาจจะไม่ถามถึงฉัน”

“โอ๊ย! ไม่ได้หรอกคุณ ขึ้นไม่ไปพร้อมกันผมโดนตำหนิแน่ๆ ไปเถอะ เราสองคนรีบไปรีบกลับ ยายลีนคงไม่ดื้อหรอก เห็นติดพี่ชายแฉแบบนี้”

เด็กทั้งสองอายุห่างกันหกปี ลูกชายจึงรับหน้าที่ดูแลน้องสาวได้เป็นอย่างดี ส่วนลูกสาวก็มักจะคลอเคลียกับพี่ไม่ยอมห่าง

“นั่นก็ได้ ตามใจคุณ ฉันจะรีบไปเตรียมอาหาร เด็กๆ จะได้กินข้าวกันแล้วเราค่อยอาบน้ำแต่งตัวออกไปงานกันนะคะ”

สามีพยักหน้า

ทั้งคู่ไม่รู้เลยว่านับตั้งแต่ว่าออกจากบ้าน บางอย่างก็ไม่มีวันเหมือนเดิมอีก...

กรุงเทพมหานคร พุทธศักราช ๒๕๕๗

มีรันดารู้จักสีหน้าแบบนี้ดี...เพราะนี่หมายถึงการปฏิเสธ

“พี่เสียใจด้วยนะจ๊ะน้องรัน แต่พลอตนิยายเรื่องนี้มันตลาดเกินไป”

ห้าปีที่อยู่ในวงการนักเขียน แม่ชื่อของ ‘พลับพลึง’ แห่งสำนักพิมพ์รุ่งอรุณไม่โด่งดังนัก แต่ก็มีฐานแฟนคลับพอสมควร นึกไม่ถึงเลยว่าวันหนึ่งจะถูกบรรณาธิการปฏิเสธโดยอ้างว่าแนวนิยายซ้ำซากจำเจ

“แต่คราวนี้ไม่เหมือนกันนะคะ พี่ก็ไปทดลองอ่านดูหน่อยสิคะ รันรับพลอตตั้งหลายจุด แคร็กเตอร์ตัวละครก็เปลี่ยนไป พระเอกไม่ใช่ลูกเศรษฐีไฮโซเหมือนเล่มก่อนๆ แต่เป็นเจ้าพ่อมาเฟีย ส่วนนางเอกเป็นคนจนที่เป็นลูกหนี้พระเอก พี่รู้ไหมคะยอดวิวในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ขึ้นอันดับหนึ่งเลยนะคะ”

“พี่รู้จ้ะ แล้วพี่ก็อ่านตั้งสองรอบแล้ว แต่ถึงยังไงพี่ก็วยังใช้ไม่ได้อยู่ดีทำไมรันไม่ลองคิดพลอตเก่าๆ หน่อยละจ๊ะ”

“พลอตเก่าๆ...” หญิงสาวหน้าเศร้าเมื่อถูกตำหนิ

หลังจากบ้าเสียชีวิต เงินในกระเป๋าที่ร่อยหรอ แม่หล่อนได้รับเงินจากกรมธรรม์ประกันชีวิตจำนวนหนึ่ง แต่ก็ต้องนำไปใช้หนี้ที่ทยิบยืมมา ส่วนที่

เหลือก็เป็นค่าเช่าบ้านและรายจ่ายต่างๆ เมื่อเงินใกล้หมด มิรันดาจึงรีบเขียนนิยาย แต่ทั้งหมดกลับสูญเปล่า

“ใช่ พี่รู้สึกว่าการนี้งานของหนูมันขาดอะไรไป”

สิ่งที่หายไปคืออารมณ์รัก หลายคนอาจมองว่าการเป็นนักเขียนไม่ต้องใช้อะไรมาก แค่มีมือกับคอมพิวเตอร์ หลังจากนั้นทุกอย่างก็จะไหลมาเทมา เหมือนอย่างที่นักเขียนหลายคนมักใช้คำว่า ‘องค์ลิ่ง’ แค่นั่งหน้าจคอมพิวเตอร์แล้วก็พิมพ์กันอย่างเอาเป็นเอาตายตามที่ประกาศปาวๆ ในโซเชียลเน็ตเวิร์กอยู่ทุกวี่ทุกวัน แต่ใครลองมาเป็นนักเขียนจะรู้ซึ้ง

นักเขียนก็คือศิลปินซึ่งต้องใช้จินตนาการควบคู่กับอารมณ์อันละเอียดละไม แต่ละคำล้วนแต่กลั่นกรองออกมาจากความสุข แต่ตลอดหกเดือนที่บ้ำล้มป่วย หญิงสาวไม่มีโอกาสใช้เวลาพุ่มเฟือยไปกับโลกอุดมคติ เพราะต้องวิ่งวุ่นระหว่างบ้านกับโรงพยาบาล หลอนเคยมีแฟน แต่พอรู้ว่าหลอนต้องรับภาระดูแลบ้ำที่ป่วยเขาก็รีบตีจากทันที

‘ผมขอโทษนะรัน แต่ผมคิดว่าเราสองคนไม่เหมือนกัน เราเลิกกันเถอะ’

หญิงสาวต้องยอมรับความจริงว่าผู้ชายดีๆ มีแต่ในนิยายเท่านั้น เช่นเดียวกับความรักของหลอนที่หายวับไปพร้อมกับเงินก้อนสุดท้ายในกระเป๋า

บ้ำของหญิงสาวป่วยเป็นมะเร็งลำไส้ เริ่มจากการตรวจพบก้อนในช่องท้อง มีอาการท้องเสียเป็นๆ หายๆ นำหนักตัวลดลงฮวบฮาบ พอตรวจพบ แพทย์ก็แนะนำให้รีบผ่าตัดด่วน เมื่อผลตรวจชิ้นเนื้อปรากฏว่าเป็นมะเร็งก็ต้องให้ยาเคมีบำบัด หลานสาวคนเดียวต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดทั้งยาเคมี ยากระตุ้นภูมิคุ้มกันและอีกจิปาถะ มิรันดาต้องยืมเงินจากคนรู้จักมาชำระไปก่อน ระหว่างนั้นก็หวังว่าบ้ำจะดีขึ้นบ้าง แต่เปล่าเลย บ้ำผอมลงเรื่อยๆ ช่วงที่ต้องทนเห็นอีกฝ่ายทรุดโทรมลงเรื่อยๆ เป็นเวลาที่หลอนเขียนนิยายไม่ออกเอาเสียเลย

หลอนต้องทนดูท่านพอมจนเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูก ยิ่งเห็นก็ยิ่ง

ไม่มีกะจิตกะใจทำงาน หลังจากป่าเสียชีวิตหล่อนก็ใช้ชีวิตอย่างซังกะตายไปวันๆ กว่าจะตั้งหลักได้ก็ผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว

“รันทายมแล้วนะคะพี่กุกโก พี่ก็เห็นว่าเล่มนี้รันทเพิ่มฉากรักอีกตั้งเยอะ”

ในยุคที่ตลาดนิยายเปลี่ยนแปลงไป นิยายส่วนหนึ่งที่ขายดีติดตลาดก็คือนิยายโรมานซ์ มีรันทาเป็นนักเขียนที่เขียนฉากรักไม่เป็น นับตั้งแต่นั้นหนังสือเล่มแรก นิยายของหล่อนก็มีฉากรักน้อยมาก ผิดกับนักเขียนคู่แข่งอีกคนคือลิลลี่หอม ซึ่งนอกจากอายุน้อยกว่าหล่อนแล้ว ยังนิยมเขียนฉากรักหรือหวออีกด้วย

ทำไมยายนั่นต้องใช้หมูปากกาเป็นดอกไม้เหมือนหล่อนด้วย แค่อธิบายก็บอกแล้วว่าหวานขนาดไหน แถมหน้าตายังโดดเด่นเกินหล่อนอีกด้วย

‘พลับพลึง’ กับ ‘ลิลลี่หอม’ เริ่มต้นเขียนนิยายในเวลาไล่เลี่ยกัน แต่ผลงานต่างกันราวฟ้ากับเหว หนังสือของลิลลี่หอมติดอันดับขายดีแทบทุกเล่ม แต่ละเล่มพิมพ์ซ้ำไม่ต่ำกว่าห้าครั้ง จนตอนนี้กลายเป็นนักเขียนตัวแม่ของสำนักพิมพ์ไปแล้ว

มิน่า...พักหลังๆ พี่กุกโกถึงเพิกเฉยและดองงานเขียนของหล่อน ด้วยเหตุผลที่ว่าผลงานไม่เข้าตา

“พี่ไม่ได้หมายถึงฉากรัก แต่พี่หมายถึงนิยายของหนูมันแห้งเกินไปนะจ๊ะ พี่เข้าใจนะว่าคุณบ๊ายของรันทเพิ่งจะเสียชีวิต แถมยังถูกแฟนที่รักกันมาห้าปีบอกลูก นิยายของหนูถึงได้รันท ชีวิตหดหู่ขนาดนี้ แต่อย่าลืมนะจ๊ะว่าเรานะเป็นนักเขียน แม้ชีวิตจริงจะแยขนาดไหน แต่ในนิยายหนูก็ต้องรู้จักสร้างฉากรักโรแมนติกให้คนอ่านเขาตราตรึงใจ”

มีรันทาอยากจะกรี๊ดร้องว่าไม่จริง แต่เพราะรัฐนิตยบรรณการคนนี้เป็นอย่างดี ขึ้นเตียงไปมีหวังต้องถูกดองงานอีกเป็นแน่... พี่กุกโกไม่ชอบคนซัดใจ ขณะเดียวกันก็ไม่ชอบนักเขียนหัวแข็งที่เอาแต่เสนอความคิดของตัวเอง เป็นนักเขียนก็ต้องรู้จักฟังคำแนะนำของบรรณการเหมือนกับที่

อีกฝ่ายคอยย้ำเสมอว่าการที่หล่อนแจ้งเกิดในวงการนี้ได้ก็เพราะเขาคอยช่วย
 “ก็ได้ค่ะ รันจะเขียนเรื่องอื่นมาส่ง ส่วนเรื่องนี้พี่ก็ยกไปก่อน
 ไม่ได้หรือคะ เป็นเล่มเล็กๆ หน้อย หรือราคาเหมาะสมก็ได้ค่ะ”

หนังสือนิตยสารตอนนี้มีหลายรูปแบบ บ้างก็เป็นเล่มที่วางขายตามร้าน
 หนังสือทั่วไป เล่มที่ราคาถูกลงหน้อยก็วางขายตามร้านสะดวกซื้อ ซึ่งส่วน
 ใหญ่การจ่ายค่าต้นฉบับเป็นเล่มจ่ายไม่ใช่ตามยอดพิมพ์ เพื่อจับกลุ่มผู้ซื้อ
 อีกกลุ่มหนึ่ง

“โอ๊ย! ไม่ได้หรอกจ้ะ มันเสียนามปากกา เป็นนักเขียนต้องรู้จักพัฒนา
 ตัวเองรู้ใหม่จะ จำที่พี่เคยบอกได้ไหม งานมาสเตอร์พีซนะ”

ตลอดเวลาที่ทำงานกับสำนักพิมพ์แห่งนี้ พี่ก็ยกไปพร่ำบอกให้หล่อน
 เจริญรอยตามนักเขียนชั้นครู งานทุกชิ้นต้องมีคุณภาพควรค่าแก่การอนุรักษ์
 ไว้ให้ชนรุ่นหลัง ใครบ้างไม่อยากสร้างผลงานชั้นเยี่ยม แต่ชีวิตจริงบ่อยครั้ง
 ก็สวนทางกับทฤษฎี เพราะตอนนี้รายได้หลักคือการเป็นนักเขียน ชี้นปล่อย
 ให้ตัวเองเขียนงานปีละเล่มหรือสามปีเล่ม ค่อยๆ ประดิติประดอยคำ มีหวัง
 คงต้องแหะผ้าบ้านเป็นอาหารแน่

บ่อยครั้งที่มีร้านค้าถามตัวเองว่านิตยสารไหนถึงจะถูกใจตลาดและ
 ครองใจนักอ่าน แต่ตอบยากเหลือเกิน เพราะคนที่จะให้คำตอบได้มีเพียง
 ผู้อ่านเท่านั้น

“รันรู้ค่ะ รันกำลังพยายามอยู่”

“ันหนูก็ต้องเชื่อพี่ ชี้นปล่อยให้นักอ่านได้อ่านเล่มนี้ มีหวังชื่อ
 พลับพลึงดับวูบกันหมดพอดี หนูอย่าลืมนะว่าพี่เป็นคนตัดริบบิ้นหนูมากับ
 มือ แล้วพี่จะปล่อยให้หนูเป็นดาวดับอับแสงได้ยังไงกันจ๊ะ เชื่อพี่สิ ไปเปลี่ยน
 บรรยายภาคเสียบ้าง แล้วอีกหน่อยหนูก็จะเขียนสั้นปรี๊ดๆ เหมือนน้องลิลลี่-
 หอมยังไงล่ะจ๊ะ รู้ไหมว่าเขาเพิ่งขายนิตยสารให้ช่องไปทำละครด้วยนะ พร้อม
 กันทีเดียวน้าเรื่องเลย”

โอ้แม่เจ้า! ทำเรื่อง...มีร้านค้าทวนใจ ใครบอกว่านางเอกต้องไม่

อิจฉานางร้าย หล่อนขอเถียงขาดใจ ห้าเรื่องคำนวณเป็นเงินได้เท่าไรกัน...
เครื่องคิดเลขในสมองดังระรัว แค่คิด ความอิจฉาก็พลุ่งพล่านในอกจนแทบ
หายใจไม่ออก

“เล่มเดียวก็ยั้งดีค่ะพี่ทุ๊กโก๋ รั้นจะได้มีเงินไปจ่ายค่าเช่าบ้าน”

“พี่บอกแล้วไงว่าไม่ได้!” บรรณาธิการหัวใจหญิงแห้วเสียงสูง จิกตามอง
ก่อนจะปรับน้ำเสียงเป็นอ่อนลงในทันที “พักนี้ทางสำนักพิมพ์มีความ
เปลี่ยนแปลง นี่ก็เพิ่งมีผู้ร่วมทุนรายใหม่ บรรณาธิการบริหารกำชับให้พี่
เข้มงวดกับนิยายที่จะตีพิมพ์มากขึ้นกว่าเดิม”

เข้มงวดกับหล่อน แต่ใจอ่อนกับคนอื่น...มีร้านตาอ่อนในใจ จะไม่ให้
น้อยใจได้ยังไง ผ่านมาสามเดือนแล้วหล่อนก็ยังไม่มีโอกาสออกผลงานสัก
เล่ม ผิดกับเมื่อก่อนที่ยังพอขายได้ แค่เดือนกว่าๆ ก็ได้ตีพิมพ์แล้ว

“สำนักพิมพ์มีผู้บริหารใหม่หรือคะ”

“ใช่ เพื่อนของคุณทศนะ”

เจ้าของสำนักพิมพ์มีชื่อว่าทศพร เป็นผู้กว้างขวาง เขานำเงินเก็บมา
เปิดสำนักพิมพ์ ต่อมากิจการก็รุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ ก็ขยายสำนักพิมพ์ลูกเพิ่ม
อีกถึงห้าหัวสำนักพิมพ์ด้วยกัน

“รั้นพอรู้จักไหมคะ”

“คงไม่หรอกจ้ะ เห็นว่ารายหุ้นก็เลยอยากลงทุนกับหนังสือบ้าง ไม่ใช่
คนในวงการหนังสือเหมือนเรา ตอนนี้อย่างสำนักพิมพ์เลยปรับระเบียบกันนิด
หน่อย โดยเฉพาะนักเขียนเก่า เศรษฐกิจแย่งๆ อย่างนี้จะทำอะไรก็ต้อง
ระมัดระวัง พี่ก็ทำเพื่อหนูรู้ไหม อย่าเพิ่งน้อยใจไป พี่เชื่อว่าวันหนึ่งหนูต้อง
ทำได้”

“ค่ะ รั้นจะพยายาม ถ้ารั้นไม่อดตายเสียก่อนนะค่ะ”

“โถ่ๆ อย่างรั้นนะหรือจะอดตาย ผลงานเก่าๆ ของหนูก็ขายได้เยอะ
ออกนะจ๊ะ”

แค่สามพันเล่มและไม่เคยพิมพ์ซ้ำนี้หรือขายดี และเงินก้อนนั้นหล่อน

ก็ใช้หมดไปนานแล้วด้วย โชคดีที่สำนักพิมพ์จ่ายค่าตอบแทนตามจำนวนเล่มพิมพ์ นักเขียนตัวเล็กๆ อย่างหล่อนจึงไม่ต้องรับผิดชอบยอดขาย แต่ถึงอย่างนั้นการเป็นนักเขียน ‘พอขายได้’ ก็ส่งผลต่อการออกเล่มในอนาคตอีกด้วย

มีร้านค้าต้องพยักหน้าเออเออ หล่อนพูดคุยกับพี่ๆ ใกล้เคียงสามประโยค แต่พอมีโทรศัพท์เข้ามาเขาก็โบกมือเป็นเชิงให้หล่อนกลับไป

นักเขียนสาวเดินคอตกออกจากสำนักงาน เหลียวมองไปรอบๆ...เมื่อหลายปีก่อนสำนักพิมพ์ยังมีกองบรรณาธิการเพียงไม่กี่คน แต่พอกิจการรุ่งเรืองขึ้นก็ขยายจนกลายเป็นตึกสี่ชั้น มีพนักงานร่วมห้าสิบคน ยังไม่นับคนที่ทำงานอยู่ข้างนอกแบบฟรีแลนซ์อีก ส่วนหล่อนก็ยังเป็นนักเขียนธรรมดาเช่นเคย

หญิงสาวถอนหายใจ...ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว ในอนาคตหากยังหาพลอตที่แปลกแหวกแนวกว่านี้ไม่ได้ ไม่น่ามปากกาพลับพลึงอาจหายไปจากวงการถาวรก็เป็นได้

หล่อนเดินหน้าเศร้า สภาพตอนนี้ไม่ต่างกับนกปีกหักเลยทีเดียว

มีร้านค้ากวาดตามองตึกระฟ้าที่แข่งกันสูงในย่านเศรษฐกิจของกรุงเทพฯ ท่ามกลางผู้คนที่เดินกันวุ่นวายล้นสน แต่หญิงสาวกลับรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวในโลก

หล่อนกำพรวดิบโตขึ้นมาโดยมีป่าเลี้ยงดู แต่เดิมนั้นป่าเปิดร้านขายขนม แต่พักหลังพอสุขภาพไม่ค่อยดี ร้านจึงต้องปิดไป มีร้านค้าบกรศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ ชอบขีดชอบเขียน ทั้งกลอนเปล่า เรื่องสั้น นวนิยาย หล่อนก็เหมือนคนทั่วๆ ไปที่มีความฝันว่าอยากจะเป็นนักเขียน

หลังเรียนจบและอยู่ระหว่างหางานจึงเขียนนิยายลงเว็บไซต์แห่งหนึ่ง ผลงานได้รับการตอบรับจากผู้อ่านจนขึ้นอันดับต้นๆ ของเว็บไซต์ ตอนนั้นเองที่หล่อนได้รู้จักพี่ๆ ใกล้เคียงเป็นครั้งแรก เขาเป็นบรรณาธิการคัดสรรของ

สำนักพิมพ์หนึ่งซึ่งกำลังฮอตฮิตที่สุด หญิงสาวกำลังจะไปสัมภาษณ์งานพอดี เมื่อพี่กุกโก่ติดต่อขออนุญาตไปตีพิมพ์ก็ดีใจมาก มันเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกงานประจำหรือจะเลือกงานเขียนดี ถ้าหล่อนทำงานก็คงไม่มีเวลาเขียนนิยาย มิรันดายอมรับว่าเงินค่าต้นฉบับที่ได้เป็นกอบเป็นกำในตอนนั้นช่างล่อตาล่อใจเหลือเกิน จุกๆ บัณฑิตจบใหม่ก็ได้เงินใกล้เคียงแสน วุฒินั้นหล่อนบอกตัวเองว่างานประจำนั้นหาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่โอกาสบนถนนสายนำหมึกคงไม่มีทางหวนคืนมาอีก เมื่อวันหนึ่งที่พี่กุกโก่ยื่นโอกาสให้แล้วมีหรือหล่อนจะไม่คว้าเอาไว้ นอกจากหล่อนได้ทำตามฝันที่เรียนมาแล้ว ยังมีรายได้อีกด้วย ใครจะรู้ว่าหล่อนอาจเป็นนักเขียนดัง มีรายได้มั่นคงก็เป็นได้ หญิงสาวจึงรีบตกลงทันที

ผลงานเล่มแรกของมิรันดาได้รับการตอบรับอย่างดีเยี่ยม มีคนพูดถึงเป็นจำนวนมาก เป็นกระแสในโซเชียลเน็ตเวิร์กพักใหญ่ แม้ไม่ได้พิมพ์ซ้ำแต่พี่กุกโก่ก็ให้กำลังใจว่าเป็นเพราะหล่อนยังใหม่ อาจต้องอาศัยเวลาในการสร้างชื่อ

ช่วงแรกนักเขียนสาวกำลังไฟแรง คิดพลอตได้วันละสามสี่พลอต จึงเร่งเขียนผลงานออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่หลังจากเขียนนิยายไปได้สักพัก มิรันดาก็เพิ่งพบกับสังกรรมในชีวิต งานเขียนนิยายเป็นงานละเอียดอ่อนหลายครั้งที่เกิดอาการสมองตื้อ เขียนไม่ได้เป็นเดือนๆ ทั้งที่มีพลอตแต่กลับไม่มีตัวอักษรออกมา ปัจจุบันนักเขียนเพิ่มขึ้นราวกับดอกเห็ดทำให้ยอดขายน้อยลงเรื่อยๆ

เมื่อปีล้มป่วย มิรันดาก็เข้าสู่สภาวะสมองตื้อตันอย่างสมบูรณ์ หล่อนเขียนนิยายไม่ได้เพราะต้องดูแลป่า เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการประชุมพยาบาลและพาห่านไปหาหมอ แค่นี้ชิวกับรถติดและคิวผู้ป่วยของโรงพยาบาลรัฐบาลที่ยาวเป็นทางยาว หญิงสาวก็แทบจะสลบคาหมอนทุกครั้ง พอป่าเสียชีวิตหล่อนก็ยิ่งแว้งคว้าง เพราะมองไปทางไหนก็มีแต่ความเหงา บ้านซึ่งเคยมีเสียงหัวเราะกลับวังเวงและน่ากลัว ครั้นตอนนี้จะออกไปสมัครงาน

ตำแหน่งซึ่งเคยว่างก็ปิดรับไปหมดแล้ว

หล่อนมีเพื่อนรักชื่อว่าส้มจี๊ด ชื่อจริงว่าสมิตรา ทำงานอยู่บริษัทโฆษณา เพื่อนรักมักมาค้างคืนด้วยหลายครั้ง มิรันดาถึงได้พอคลายความอ้างว้างไปได้บ้าง

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์มือถือโทรหาส้มจี๊ด แต่ได้รับคำตอบว่า

“ขอโทษทีนะรัน ฉันยุ่งอยู่ บ่ายนี้มีประชุม เดี่ยวเย็นๆ จะแวะไปหาที่บ้าน”

มิรันดาเดินคอคอกไปตามถนนแทน สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นไม้ร่มรื่น ทำโม่งเย็นแล้ว แต่หล่อนยังไม่ได้รับประทานอาหารเลยสักมื้อ หญิงสาวทรุดตัวลงหน้าน้ำพุใหญ่บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า ทุกครั้งที่สิ้นหวังจะต้องมานั่งดูน้ำพุที่พุ่งขึ้นเป็นจังหวะเพื่อคลายเครียด ดูแล้วช่างคล้ายกับนักเต้นระบำซึ่งกำลังขยับกายไปตามจังหวะ แต่วันนี้แปลก เพราะที่มุมเดิมกลับมีใครบางคนจับจองอยู่ก่อนแล้ว

ป่าคนนั้นอายุราวหกสิบปลาย ผมเป็นสีเทาหมดทั้งศีรษะ สวมเสื้อกระโปรงสีเก่ามอซอ มือสองข้างกอดถุงพลาสติกซึ่งบรรจุของบางอย่างเอาไว้แน่น เหมือนมองเด็กๆ ซึ่งกำลังกระโดดเข้าไปเล่นน้ำ บ้างก็วิ่งน้ำใส่หน้าป่า แต่ท่านก็ยังไม่ยอมขยับเขยื้อน

“นี่หนู ทำไมมาสดน้ำใส่ผู้ใหญ่แบบนี้ ดูซิเนี่ย คุณป่าเบียดหมดแล้ว”

มิรันดาเอ็ดตะโรใส่เด็กเหลือขอที่รุมแก๊งหญิงสูงวัยอยู่ อาจเป็นขอทานหรือไม่ก็คนวิกลจริต เพราะหญิงชราเหม่อมองไปเบื้องหน้าเพียงอย่างเดียว แม้จะถูกตึกๆ กลั่นแกล้งด้วยการสดน้ำใส่ก็ตาม

“ป่าคะ ป่าเป็นอะไรหรือเปล่า”

หญิงสูงวัยส่ายหน้า มิรันดาพยุงอีกฝ่ายลุกขึ้น กวาดตามองอย่างสำรวจ

“ป่ามานั่งทำอะไรที่นี่คะ”

“ป่าหิว”

“หิว?” มิรันดาเองก็ท้องร้องจ๊อกๆ หญิงสาวถอนหายใจ ฟ่ำส่งโอกาสมาให้ทำบุญอะไรตอนนี้ ในเมื่อหล่อนเองก็ไม่ค่อยจะมีเงิน แถมยังต้องมาเจอขอทานหิวโซ สมองแบ่งออกเป็นสองฝั่งระหว่างการเลี้ยงข้าวอีกฝ่ายกับเดินหนีไป

หล่อนไม่ใช่นางเอก แอบเดินหนีไปตอนนี้ใครจะรู้ ในห้างสรรพสินค้า อาจมีใครบางคนอื่นที่ใจบุญพาไปรับประทานอาหารก็ได้

มิรันดาแม่มีริมฝีปาก มองคนที่กำลังสบตาหล่อนอย่างซึ้งใจ ในที่สุดเทพธิดาในตัวก็ตอบรับ หญิงสาวจึงเอ่ยออกไป “ฉันเราไปหาอะไรกินกันไหมคะ”

“แต่ป้าไม่มีเงิน”

“หนูรู้ค่ะ เอาเป็นว่าหนูจะเลี้ยงป้าเอง แต่ไม่ใช่ในทางนี้นะคะ หนูก็ไม่ค่อยมีเงินเหมือนกัน” มิรันดาชี้ไปหน้าห้างสรรพสินค้าซึ่งมีป้ายรถประจำทางอยู่ บริเวณนั้นมีร้านค้าแผงลอยและร้านขายข้าวแกง ราคาไม่แพงมากนัก

“แต่เราไม่รู้จักกันเลยนะจะหุ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะป้า แต่ป้าอยากกินเยอะนะคะ เต็มวันไม่มีเงินจ่าย”

คงเพราะความหิวจึงทำให้มิรันดา รู้สึกว่าข้าวแกงข้างถนนนั้นอร่อยกว่าปกติ หล่อนกับหญิงชรารับประทานอาหารเช้าไปคนละสองจาน น้ำแข็งเปล่าคนละแก้ว หลังจากนั้นหญิงสาวก็ทำหน้าที่พลเมืองดีพาอีกฝ่ายไปส่งบ้านโซคดีที่บ้านหญิงชราอยู่ไม่ไกลจากบ้านหล่อนนัก ทั้งสองคนนั่งรถประจำทางเกือบครึ่งชั่วโมงก็ถึงซอยซึ่งเป็นที่พัก มิรันดาไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าคนตรงหน้าจำบ้านพักของตนเองได้ ตลอดเวลาที่นั่งรับประทานอาหารเช้าอีกฝ่ายเหมือนมีนั่งหลับสน บ่อยครั้งที่พึมพำคนเดียว ท่านบอกว่าชื่อ สุขฤทัย เคยทำงานอยู่สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า

ป้าสุขฤทัยมีลูก ส่วนสามีเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ท่านเคยทำงานแต่

ตอนนี้ทำงานเพราะล้มป่วย ช่วงแรกลูกส่งเงินมาช่วยแต่ต่อมาก็หายเงียบไป เมื่อไม่มีเงินจึงต้องออกไปรับจ้างทำงานเล็กๆ น้อยๆ พอหิวก็ออกไปเดินเล่นข้างนอกและยังชอบไปนั่งมองน้ำพุเต้นระบำที่ห้างสรรพสินค้าเดียวกับหล่อน บางวันโชคร้ายก็ถูกยามของห้างสรรพสินค้าไล่ตะเพิดออกมา แต่บางครั้งก็มีคนใจบุญให้เงินทำให้พอต่อชีวิตไปได้ในแต่ละวัน

“บ้านป่าอยู่ในซอยนี้หรือจ๊ะ”

“ใช่ เดินเข้าไปสุดซอยก็ถึงแล้ว หนูกลับไปก่อนเถอะ ป้าเข้าไปเองได้”

“จะดีหรือ แต่ที่นี่มืดแล้ว วันเดินเข้าไปส่งดีกว่า”

“ดีสิ ไม่ต้องห่วงหรอก ป้าเดินเข้าเดินออกจนปรูแล้วจะมีอะไรได้หรือหนูกลัวคนจะมาจุดป่า”

“โอ้...ป้า เรื่องแบบนี้ก็เอามาล้อได้ ว่าแต่ป้าแน่ใจจะว่าไม่เป็นอะไร”
มีรินดาถามย้ำ

“แน่ใจสิ ป้าไปก่อนนะ วันนี้เราสองคนสนุกมาก”

“สองคน?” มีรินดาเลิกคิ้ว มองป้าสุชฎทัยอย่างงงๆ แต่เดาเอาเองว่าฝ่ายนั้นคงเบลหรือสติไม่เต็มเต็งจึงไม่ติดใจอะไรนัก “งั้นรีบกลับนะจ๊ะ โชคดีนะป้า”

“โชคดีนะหนู”

ทั้งสองโบกมือลากันกลางซอยนั่นเอง ขณะที่มีรินดาเดินกลับออกมาทางเดิม สิ่งหนึ่งที่ติดใจหญิงสาวตลอดเวลาก็คืออีกฝ่ายไม่เคยลายมือจากห่อพลาสติกเลย ไม่ว่าตอนกินข้าวแกงหรือแม้แต่ตอนที่เดินคุยกัน

มีอะไรอยู่ในห่อพลาสติกนั้นหรือ

หล่อนเดาว่าน่าจะเป็นของเล่น แต่เห็นไม่ชัด เพราะถุงพลาสติกพันทบกันหลายชั้นทำให้มองไม่เห็นของข้างใน บางทีอาจเป็นของที่ลูกชายท่านทิ้งเอาไว้ให้ดูต่างหน้า แต่ก็ช่างเถอะ ไม่ใช่เรื่องอะไรที่หล่อนจะต้องคิด

หล่อนแหงนมองท้องฟ้าซึ่งค่อยๆ มีดลง ก้าวเท้าไปข้างหน้าตอนที่ได้ยินเสียงจักรยานยนต์แล่นสวนออกมา เด็กแว่นเร่งเครื่องจนแสบแก้วหู

ไปหมด ด้วยสัญชาตญาณมีรันดาจึงกระโดดหลบเข้าข้างทาง หล่อนรู้สึกว่
จักรยานยนต์ที่เล่นด้วยความเร็วสูงนั้นเฉียดข้อศอกไปเพียงเส้นยาแดง
ผ่าแปด วูบนั้นห่วงป่าสุทธัยจับใจ
และแล้วเสียงตะโกนของคนในซอยก็ดังขึ้น
“ช่วยด้วย! คนถูกรถชน!”

๒

สมบัติชิ้นเดียว

สภาพของป่าสุทธภัยดูน่ากลัว ข้างคีรีชะมีแผลแตกขนาดใหญ่ คงกระแทกก่อนหินตอนที่ถูกรถจักรยานยนต์เฉี่ยวจึงมีเลือดไหล มิรันดาเข้าไปช่วยพุง พลเมืองดีกำลังรณรงค์นำคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด

“นี่หนูเป็นญาติของคนเจ็บหรือจ๊ะ”

มิรันดาส่ายหน้า หล่อนเพิ่งรู้จักอีกฝ่ายไม่กี่ชั่วโมงก่อนนี้เอง น้ำตาจากไหนไม่รู้ไหลพรากไม่หยุด คนเจ็บนอนหายใจรวยริน เปลือกตาจวนจะปิดมิดชิดแล้ว เช่นเดียวกับทรวงอกที่กระเพื่อมช้าเหลือเกินจนกลัวว่าจะหยุดหายใจ

“คุยกับคนเจ็บเอาไว้ เดี่ยวฉันจะไปหารถมาพาไปส่งโรงพยาบาล”

มิรันดาประคองคีรีชะคนเจ็บลงบนटक ใช้ผ้าเช็ดหน้ากดแผลข้างคีรีชะเพื่อห้ามเลือด นวดไปตามแขนสองข้างเพื่อปลุกให้ตื่น จู๋ๆ เปลือกตาที่ปิดสนิทก็ลืมขึ้น ป่าสุทธภัยจ้องหน้าและบีบข้อมือหล่อน

“หนูจึ้น...”

“ป่าเป็นยังไงบ้างคะ ทำใจดี ๆ ไวน์คะ ห้ามเป็นอะไรเด็ดขาด เขา

กำลังไปเรียกรถพยาบาลมา” มิรันดาน้ำตาซึม จู่ๆ อีกฝ่ายก็ยึดของที่กอดไว้แน่นใส่มือหล่อนอย่างแรง

“ปะ...ป้าให้หนู...”

มิรันดาก็มองของในมือ หล่อนเพิ่งเห็นชัดๆ ก็ตอนนี่เอง หญิงสาวเบิกตากว้าง “อะ...ทำไมเอามาให้รั้นล่ะจะป้า”

“เก็บรักษาไว้ให้ดี อย่าทิ้ง อย่ามอบให้คนอื่นเด็ดขาด ป้าขอรับรอง” คนใกล้ตายย้ำ

“แต่รั้น...” มิรันดายังไม่ทันรับปาก มือของอีกฝ่ายก็ตกลงข้างตัว เมื่อจ้องมองอีกครั้งก็เห็นว่าหยุดหายใจไปแล้ว ในอ้อมกอดตอนนี้มีร่างไร้วิญญาณของหญิงสูงวัยกับตุ๊กตาอีกหนึ่งตัว!

ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงตัวนี้เป็นของเล่นน่ารักมากทีเดียว ใบหน้าของเด็กดูคล้ายคนมากกว่าเป็นเพียงของเล่น วงหน้ากระจุมกระจิม ผสมสีดำสนิทหยิกเป็นลอนๆ ราวแบละสองข้างผูกโบสีฟ้า แม่เสื้อผ้าสีเก่าไปตามเวลา แต่กลับไม่ทำให้ตุ๊กตาน่ารักน้อยลงเลย ดวงตาของมันกลมโต แก้วตาเป็นสีดำสนิท ยิ่งมองมิรันดาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนสบตากับคนจริงๆ มากกว่าเป็นเพียงของเล่น กระป๋องสีฟ้าลายจุดตรงเอวมีเข็มขัดเล็กๆ คาดไว้ เนื้อตุ๊กตาทำจากพลาสติกชั้นดีทำให้ผิวเรียบเนียน โดยเฉพาะข้างแก้มที่ดูคล้ายกับเด็กหญิงที่มีเลือดฝาด

บางทีของชิ้นนี้อาจเป็นสิ่งที่ถูกหรือหลนฝากเอาไว้ ป้าสุขฤทัยจึงหวงมากถึงได้กอดไว้ตลอดเวลา แต่น่าเสียดายที่เจ้าตัวคงไม่มีโอกาสฟื้นขึ้นมาบอกความเป็นมาของตุ๊กตาตัวนี้อีก...ป้าสุขฤทัยเสียชีวิตทั้งที่ยังไม่ถึงโรงพยาบาลด้วยซ้ำ มิรันดาขึ้นนิ้วไปอังจมูกอย่างกล้าๆ กลัวๆ พอรู้ว่าไม่มีลมหายใจแล้วก็แทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

หล่อนเป็นคนสุดท้ายที่ได้คุยกับผู้ตาย จึงจำต้องตามมาให้ข้อมูลที่โรงพยาบาล

แพทย์ลงความเห็นว่าคุณบาดเจ็บที่ศีรษะ บางทีอาจเป็นตอนที่ล้มลงไป กระแทกกับหินหลังโดนจักรยานยนต์เฉี่ยวทำให้บริเวณขมับกระแทกอย่างแรง ส่งผลให้เลือดคั่งในสมอง เศษหินที่ป้ายยังมีเวลาสั่งเสียและมอบของชิ้นสุดท้ายไว้ให้ แต่มันก็เป็นเพียงตุ๊กตา

“คุณเป็นญาติของผู้ตายหรือคะ”

“เปล่าค่ะ เราเพิ่งเจอกัน ป้าไปนั่งขอทานอยู่ที่หน้าห้าง...” มิรันดาอดคิดไม่ได้ว่าเป็นเพราะดวงของหล่อนตกต่ำถึงขีดสุดหรือเปล่า แม้แต่คนเพิ่งรู้จักยังต้องเผชิญเคราะห์กรรมแบบนี้ ทางตำรวจเร่งตามตัวเด็กแว้นมาสอบสวน แต่ก็น่าจะไม่ได้ความอะไรมาก เพราะปกติในซอยนี้รถราก็แล่นกันขวักไขว่อยู่แล้ว เรียกว่าเป็นคราวเคราะห์ของป้าเสียมากกว่า

“นั่นก็ไม่ใช่ไรค่ะ ฉันจะให้คนไปตามหาญาติ เห็นมีเพื่อนบ้านบอกว่าแกมีญาติอยู่ต่างจังหวัด แต่นานๆ จะมาเยี่ยมสักครั้ง”

“ฉันฉันกลับได้เลยหรือเปล่าค่ะ”

“เชิญตามสบายค่ะ ดิฉันจะเข้าไปดูคนไข้รายอื่นๆ ก่อน ถ้ายังไม่ขอเบอร์โทรศัพท์คุณไว้ก่อนนะคะ เพื่อติดต่อญาติได้และขออยากถามบางอย่างจากคุณ”

มิรันดาตัดสินใจให้เบอร์โทรศัพท์ ระหว่างที่เซ็นเอกสาร หล่อนลั้งเลว่าจะเก็บตุ๊กตาเอาไว้หรือมอบให้ญาติของป้าสุขฤทัยดี แต่เพราะคำสั่งเสียสุดท้าย

‘เก็บรักษาให้ดี อย่าทิ้ง ห้ามยกให้คนอื่นเด็ดขาด ป้าขอรับรอง’

คนอื่นหมายถึงญาติของป้าสุขฤทัยด้วยหรือเปล่า...มิรันดาลั้งเล แต่ตุ๊กตาแบบนี้ขายเป็นเงินคงได้ไม่กี่สตางค์ สู้เก็บเอาไว้ก่อน หากญาติติดต่อมาหล่อนค่อยมอบคืนให้ก็ยังไม่สาย

มิรันดาโคลงศีรษะเมื่อรู้สึกว่าคุณพุ่งชน หล่อนเดินออกจากโรงพยาบาลด้วยความสับสน

พยาบาลสาวคนเดิมเงยหน้าขึ้นจากเอกสาร มองไปตรงทางเดิน เงา

บางอย่างทำให้เจ้าตัวขมวดคิ้วอย่างไม่เชื่อสายตา

สิ่งที่เห็นเบื้องหน้าไม่ใช่มีเพียงหญิงสาวเท่านั้น แต่ด้านหลังกลับมีเงาร่างๆ ของเด็กหญิงสวมเสื้อผ้าแบบเดียวกับตุ๊กตาเดินตามไปด้วย พยาบาลสาวขี้ตา ลั่นศีรษะ ภาพนั้นก็เลือนหายไป...เจ้าตัวถอนหายใจ

“ไม่ใช่หรอก่อน เราคงตาผาด สงสัยจะเหนื่อยเกินไป แวะไปดื่มกาแฟที่ห้องเบรกเสียหน่อยดีกว่า”

บ้านของมิรันดาเป็นบ้านเก่าสองชั้นตั้งอยู่ในซอย กว่าจะกลับถึงบ้านก็ล่องสามทุ่มไปแล้ว ทันทีที่เปิดประตูเข้าไปก็เห็นสมิตรา นั่งรออยู่ก่อนแล้ว เพราะหล่อนมีมกุฎแจให้เพื่อนรักเก็บไว้อีกชุดหนึ่ง

“ไปไหนมา กลับเสียดึกเชียวยายรัน”

ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกัน มิรันดาเป็นนักเขียน ส่วนสมิตราหรือส้มจี๊ดนั้นทำงานที่บริษัทโฆษณา ทั้งคู่มีเวลาเจอกันน้อยมากเพราะอีกฝ่ายงานยุ่งหลายครั้งที่มิรันดาโทร. ไปก็มักได้คำตอบว่ากำลังประชุมอยู่

“ก็ไปโรงพยาบาลนะสิ”

“โรงพยาบาล? ไปทำไม แก่ไม่สบายงั้นหรือ”

เพื่อนรักเล็กคิ้ว ยกมืออังหน้าผาก มิรันดาเบี่ยงตัวหลบ วางตุ๊กตาไว้บนเบาะข้างกาย

“บ้าหรือ ฉันสบายดี แต่บ้าสุขภาพต่างหากที่โดนรถชน”

เรื่องราวมากมายที่หลุดจากปากหญิงสาว ทำเอาสมิตราถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะสรุป “แกมันดวงซวยจริงๆ เลย ดุชิเนี่ย...เพิ่งรู้จักบ้าขอทานแค่วันเดียว เขาก็ถูกรถชนตายแล้ว”

“จะบ้าหรือส้มจี๊ด พุดมาได้ คนยิ่งกลุ่มๆ อยู่ ดุชิ นิยายก็ไม่ผ่าน พี่ก็ักไปบอกว่าคุณอตมันตลาดเกินไป”

“ฉันว่าแกต้องหางานอย่างอื่นทำแล้วละรัน ชี้นรอแบบนี้มีหวังต้องกินเกลือแทนข้าวแน่”

“น้ำหน้าอย่างฉันจะไปทางไหนทำอะไรล่ะ จะไปเป็นเสมียนนั่นหรือ หรือจะไปเป็นแม่บ้านประจำบริษัท”

ในยุคที่เศรษฐกิจไม่ค่อยดี งานก็หายาก แถมวุฒิการศึกษาของหล่อน หากต้องการจริงๆ อาจต้องไปสมัครเป็นครูสอนพิเศษหรือไม่ก็สมัครงาน โดยไม่สนใจสาขาที่เรียนมา

“มาสมัครงานที่บริษัทฉันไหมล่ะ พวกพนักงานบัญชีหรือไม่ก็เลขาค่ะ”

“ฉันก็อยากนะ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะรับไหม เกรงใจไปด้วย”

“เกรงใจทำไม ถ้าแกล้มัคร ฉันจะลองพูดกับพี่เขาให้”

“เอาเป็นว่าฉันขอลองดูอีกสักพักก็แล้วกัน ถ้าไม่ได้จริงๆ ค่อยไปทำงานบัญชี วันนี้ออกไปข้างนอกมากก็มีพลอตใหม่แวบๆ มาบ้าง”

“นี่แกอย่าบอกนะว่าจะเขียนเรื่องป้าสุขุทัย?”

“เฮ้ย! จะบ้าหรือ” มิรินดาโวย

“แล้วไป ฉันว่าแก่น่าจะหาแรงบันดาลใจที่มันแรงๆ หน่อย ดูอย่างคราวที่แล้วสิ แค่วันเดียวแกก็ปั่นจบ แถมยังขายดีอีกต่างหาก”

นิยายเล่มที่ขายดีที่สุดของมิรินดาเป็นโรแมนติคคอมเมดี้ระหว่างชายผู้สูงศักดิ์กับนักเรียนสาวที่ต้องทำงานเพื่อใช้หนี้ หล่อนใช้เวลาเขียนเพียงเดือนเดียว เมื่อนิยายวางแผงก็ขายดี นักอ่านชอบกันมาก แต่ก็ไม่มากพอที่จะทำให้ได้พิมพ์ซ้ำ นักเขียนสาวไม่ท้อ เขียนผลงานออกมาอีก แต่พอเขียนไปได้ถึงเล่มที่สี่ งานของหล่อนก็เริ่มจำเจและซ้ำทางตัวเองอย่างที่บรรณาธิการก็ไปบอก

“แรงบันดาลใจอะไรของแก”

“ก็แรงบันดาลใจ แบบว่า...ผู้ชายหล่อๆ รวยๆ ชายในฝัน อะไรรประเภทนี้นะสิ”

“จะบ้าหรือ ฉันมีที่ไหน” มิรินดาหยิกเพื่อนรัก แต่แก้มกลับแดงก่ำ

สมิตราชี้หน้า หรือตามอง “อย่ามาโกหก หรือแกจะบอกฉันว่าแกลืมนิยายเล่มที่สี่จนสุดหล่อไปแล้ว”

พิธานเป็นต้นแบบของชายหนุ่มผู้เพียบพร้อม เขาเป็นเพื่อนห้องเดียวกับมิรินดาตั้งแต่อนุบาล มาแยกกันชั้นประถมศึกษาปีที่สี่เพราะชายหนุ่มถูกคัดไปห้องเด็กเรียนดี

ใช่! หล่อนหลงรักเพื่อนตั้งแต่สมัยอนุบาลของตนเอง

ครอบครัวของพิธานรวยมาก มีรถยนต์คันหรูมารับ-ส่งถึงหน้าโรงเรียนทุกวัน ส่วนหล่อนนั้นปั่นจักรยานประจำทางตั้งแต่เล็กๆ พอโตขึ้นหน่อยก็กลับบ้านเองตามประสาเด็กยากจน ป้าไม่ว่างพะเน้าพะนอเพราะต้องเปิดร้านขายขนม หล่อนเองพอถึงบ้านก็ต้องช่วยนวดแป้ง บีบคุกกี้ ทำงานทุกอย่างในบ้านจนเคยชิน

แม้จะห่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่มิรินดาไม่เคยลืมก็คือคอยติดตามข่าวของชายหนุ่มอยู่เสมอ อย่างตอนที่ชายหนุ่มสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ หล่อนยังแอบไปแสดงความยินดีโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ด้วยซ้ำ ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาที่อยู่ท่ามกลางวงล้อมของรุ่นพี่คณะแพทยศาสตร์ดูไกลเกินเอื้อม หล่อนได้แต่แอบมองอยู่ข้างเสาแต่ไม่กล้าเข้าไปทัก ในชีวิตจริงพิธานคงจำหล่อนไม่ได้ด้วยซ้ำ เขาเป็นแฟนคนแรกของหล่อน แถมยังเคยสัญญาว่าเมื่อโตขึ้นจะแต่งงานกัน

“แกลจะพูดถึงเขาให้ได้อะไรขึ้นมา ป่านี่คงแต่งงานไปแล้วมั้ง”

“คงไม่มั้ง ฉันตามข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ทุกวันไม่เห็นมี”

“แกนี่ทำอะไรแล้วล้มใจดี ใช่ว่าทุกคนแต่งงานแล้วต้องลงหนังสือพิมพ์สักหน่อย บางทีก็ลงหลังจากแต่งงานไปแล้วเป็นเดือนๆ ก็ได้”

“ไม่จริง นายพิธานออกจะไฮโซเสียขนาดนั้น แต่งงานทั้งที ชาวซูบซิบก็ต้องลงลิ ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร แต่ฉันไม่มีแสดงว่าแกยังมีหวัง”

“เพื่อเจอใหญ่แล้ว ไม่เอา เลิกพูดดีกว่า” มิรินดาโวยวาย เขกหัวเพื่อนรัก

สมิตราเย็นคอบ บ่นอุบ “ไม่พูดก็ได้ คนเขาอุตสาหักหวังดี อยากให้ได้แรงบันดาลใจ เสียตายนะ ในบริษัทฉันมีแต่พวกเจ้าชู้ชู้ก้อ หรือไม่ก็พวก

เสื้อ ลิงห์ กระทิง แรด ขึ้นพาเข้าไปมีหวังเสียทั้งหมด”

“ฉันขบใจเกมมากนะลี้มจืด แต่ฉันหาทางเองได้ ขอตัวขึ้นไปนอนก่อนนะ วันนี้เหนื่อยเต็มที”

“ก็ได้ ฉันขอดูทีวีอีกแป๊บ ประเดี๋ยวจะตามขึ้นไปนอนเป็นเพื่อน”

“เร็วๆ นะฉันเหงา ไม่อยากนอนคนเดียว”

สมิตราหัวเราะ หันไปสนใจทีวีต่อ มิรันดาจึงตัดสินใจไม่รอ ขณะเดินขึ้นบันไดหญิงสาวได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ลอยลมมาราวกับรับคำ

ห้องนอนของมิรันดาไม่ติดแอร์ ปกติหล่อนเปิดหน้าต่างเพื่อให้ลมพัดเข้ามาและเปิดพัดลมตรงปลายเตียงไว้ด้วย หลังอาบน้ำและสวมชุดนอน เจ้าของห้องก็ทิ้งตัวลงบนที่นอน

ปกติหญิงสาวไม่ใช่คนกลัวผี แต่วันนี้กลับรู้สึกว่ามีในห้วงวังเวงกว่าทุกวัน แม้พยายามข่มตาให้หลับแต่กลับมีบางอย่างรบกวนจิตใจ หล่อนกวาดมือไปข้างตัว หยิบตุ๊กตาออกจากถุงพลาสติกมานอนข้างๆ ไม่ลืมดึงผ้าห่มห่มให้ตุ๊กตาด้วย

เสียงพัดลมเบาลงเรื่อยๆ ก่อนแทนที่ด้วยความเงียบชนิดถ้ามีเข็มสักเล่มตกก็คงได้ยิน แต่เพราะมิรันดากำลังจะหลับจึงไม่รู้ว่าภายในห้องของหล่อนกำลังเปลี่ยนไป ไฟกลางห้องถูกแทนที่ด้วยสีเหลืองเรืองรองก่อนจะสว่างไปทั่วห้อง ผิวของตุ๊กตาซึ่งเป็นสีนวลของพลาสติกกลายเป็นสีชมพูราวกับผิวมนุษย์จริงๆ

มิรันดาตั้งตุ๊กตามากอด ความเหนื่อยล้าทำให้หลับลึกขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ห้องพลันวังเวงขึ้นอย่างประหลาด ไฟบนเพดานเผยให้เห็นตุ๊กตาบนหมอนที่จู่ๆ ก็ลืมหายไป...

ใช่...มิรันดาไม่ได้อยู่เพียงลำพังในห้อง ข้างกายมีเด็กหญิงอายุราวหกขวบนอนอยู่ด้วย เด็กหญิงก้มมองมือมนุษย์ที่กอดรัดตนอยู่

ไฟลินไม่รู้สึกรู้สึกถึงความอบอุ่นแบบนี้มานานแค่ไหนแล้ว อ้อมกอดของบุพการีวางเลือนจนจำแทบไม่ได้ เด็กหญิงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนเองมาจากไหน รู้แค่ชื่อไฟลิน

หล่อนอยู่ในตุ๊กตา!

นานเท่าไรก็จำไม่ได้ รู้แต่นานมากจนเสื้อผ้าซึ่งเดิมเป็นสีฟ้าซีดจางไปตามเวลา แต่เพราะวัสดุซึ่งนำมาทำเป็นตุ๊กตาเป็นของดีทำให้ยังดูสวยและน่ารัก

เด็กหญิงรู้จักป่าสุขุททัยเมื่อหลายปีก่อน ท่านทำงานอยู่ที่สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าแห่งหนึ่งย่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ตอนนั้นป่าสุขุททัยยังสาว ผมดำสนิท เป็นคนใจดีเป็นที่รักของเด็กๆ ขณะที่เด็กคนอื่นๆพากันร้องไห้ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงของหล่อน เพราะความปั่นป่วนที่เกิดขึ้นในสถานสงเคราะห์ทำให้ทุกคนพากันรังเกียจตุ๊กตาตัวนั้นจนถูกใส่ถุงดำวางไว้ที่มุมห้อง

หลังจากแอบดูป่าสุขุททัยอยู่เกือบสัปดาห์ เด็กหญิงจึงเข้าฝัน ท่านเป็นคนเดียวที่ไม่กลัวและยอมอยู่เป็นเพื่อน ไฟลินรบเร้าขอให้ป่าสุขุททัยพากลับบ้าน สุดท้ายท่านก็จตุตฐาภิเษกวิญญานเด็กหญิงมาที่บ้านด้วย

ป่าสุขุททัยไม่ใช่คนช่างพูด แต่ใจดีมาก ทุกวันท่านเล่านิทานก่อนนอนให้ฟัง ไฟลินจึงไม่เหงา แต่โชคร้ายที่ไม่นานหลังจากนั้นท่านก็ได้รับข่าวร้ายว่าเป็นมะเร็ง ผลจากการผ่าตัดปอดออกหนึ่งข้างทำให้ทำงานได้ไม่ดีดังเดิม สุดท้ายก็ถูกเจ้านายไล่ออก ตอนแรกลูกๆ ยังส่งเงินมาช่วย แต่ภายหลังก็พากันทอดทิ้ง ขาดการติดต่อ ป่าสุขุททัยจึงต้องไปเป็นขอทาน บางครั้งก็ไปนั่งที่ห้างสรรพสินค้ารอคนเมตตา

ไม่นึกเลยว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต ไฟลินเห็นวิญญานของป่าโบกมือลา เด็กหญิงเฝ้ามองร่างโปร่งบางลอยขึ้นไปสู่แสงสีขาวเบื้องบนก่อนจะหายลับไป...คนดีฯ อย่างป่าสุขุททัยคงได้ขึ้นสวรรค์ ช่วงเวลาสุดท้ายก่อนลมหายใจปลิดปลิว ป่ามอบหล่อนแก่หญิงสาวคนนี้ เจ้านายใหม่ชื่อมิรันดา

ชื่อเล่นว่าวัน

ไพลินรู้ข้อมูลเกี่ยวกับหญิงสาวน้อยมาก ได้ยินแว่ๆ ว่าอีกฝ่ายเป็นนักเขียน มีร้านค้าพักอยู่บ้านเช่าในซอย สภาพบ้านหอมช่อแถมยังไม่ค่อยมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวก มีโทรทัศน์เก่าเครื่องหนึ่ง ตู้เย็น ในห้องนอนไม่มีเครื่องปรับอากาศ มีเพียงพัดลมเครื่องเดียวตั้งอยู่ปลายเตียง เพื่อนสนิทของหญิงสาวชื่อว่าสมิตรา

ทั้งสองดูใจดีและคงจะต้อนรับสมาชิกใหม่อย่างหล่อนได้ไม่ยากแต่ยังก่อน หล่อนยังอยู่กับมรินดาไม่ได้ トラบใดที่เจ้าของบ้านยังไม่อนุญาตเมื่อมองไปหน้าประตูก็พบว่าพระภูมิเจ้าที่ซึ่งสวมชุดราชปะแตนสีขาวยิ่งตาดู... ท่านไม่ใช่คนใจร้าย เพียงแต่ทำหน้าที่ปกป้องคุ้มภัยให้ผู้อยู่เป็นเจ้าของบ้านเท่านั้น ส่วนหล่อนแม้เป็นวิญญาณเด็กแต่ก็เป็นวิญญาณเร่ร่อนดวงหนึ่ง

“ต้องให้เจ้าของบ้านเขาตอบรับเจ้าก่อน ข้าถึงอนุญาตให้เจ้าอยู่ในตุ๊กตาตัวนี้ต่อไปได้”

ไพลินเอื้อมมือเล็กป้อมไปกุมมือมรินดาเอาไว้ แบนแก้มเล็กลงไปดูได้อย่างอ่อนๆ

“พี่สาวจ๋า”

คนกำลังหลับครางชื่อ ลีมาตาละลิมสะลือในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ไพลินไม่สน หล่อนแค่ต้องการคำอนุญาตที่ออกจากปาก

“นั่นใคร”

“หนูเองจ๊ะ หนูเงา ใ้หนูอยู่กับพี่วันที่นี้ได้ไหมจ๊ะ”

มรินดาจะปฏิเสธ แต่ไพลินก็ดึงมือหล่อนไปแตะแก้มนุ่มๆ แล้วจูบเบาๆ ที่หลังมืออย่างประจบ

“อย่าเพิ่งปฏิเสธหนูเลยนะ หนูสัญญาว่าจะไม่ตื้อไม่ชน หนูจะไม่ทำให้พี่เดือดร้อน”

“แต่พี่ไม่รู้จักหนู แล้วเราจะมาอยู่ด้วยกันได้อย่างไร” หญิงสาวครางเหมือนอยู่ในความฝัน พยายามลืมนตาขึ้นอย่างยากลำบาก

“พี่จำไม่ได้หรือจะ ป้าสุชฎทัยฝากหนูไว้กับพี่ ขอหนูอยู่ที่นี้กับพี่นะจะพี่สาว หนูเหงา”

มีรันดาตาปรีอ สะลิมสะลือ ร่างนั้นขยับยุกยิกอยู่บนเตียง เด็กหญิงกุมมือเจ้าของบ้านไว้ไม่ยอมปล่อย เอียงศีรษะไปมายิ้มอย่างน่ารัก “พี่รันจะใจร้ายไล่เด็กตาตาๆ อย่างหนูไปได้ลงคอหรือจะ หนูไม่มีใครแล้ว หนูสัญญาว่าจะไม่ทำให้คนแถวนี้กลัว”

มีรันดาหลับตาลงอีก พลิกตัวนอนตะแคงอีกข้าง ดึงมือกลับอย่างรำคาญใจ วิญญาณเด็กน้อยจึงไปโผล่อีกด้านหนึ่งแทน แล้วบีบหนวดไปตามแขน

“ส่งสารหนูนะพี่ หนูจะเป็นเด็กดี นะคะ ให้หนูอยู่ด้วยเถอะ”
คนที่กำลังนอนถอนหายใจยาว รับคำอย่างเสียไม่ได้ “ก็ได้ ถ้าหนูสัญญาว่าจะเป็นคนดี พี่จะให้อยู่ด้วย”

โพลินพยักหน้ารับ ทิวห้องบัดนี้กลายเป็นสีเหลืองเรืองรอง และเพียงไม่นานแสงนั้นก็แผ่ซ่านเข้าครอบคลุมตุ๊กตาสวมชุดกระโปรงสีฟ้าจนเป็นมันวาว ผิวของตุ๊กตาเจือด้วยสีชมพูจนดูคล้ายกับผิวของเด็กหญิงอายุหกขวบจริงๆ

เมื่อคืนนี้เป็นคืนแรกที่มีรันดานอนหลับสนิทเพราะความเหนื่อย พอหัวถึงหมอนจึงไม่รู้อะไรอีก นับตั้งแต่ป้าเสียชีวิต หล่อนก็จมอยู่กับความทุกข์ บ้านดูเงียบเหงากว่าทุกวัน การต้องอยู่ตัวคนเดียวทำให้หญิงสาวหดหู่ลึกๆ หล่อนไม่มีญาติ จะมีก็แต่เพื่อนรักอย่างสมิตราที่มักงานยุ่งตลอดเวลา บ่อยครั้งที่ต้องรับประทานอาหารคนเดียว เดินเล่นคนเดียว ทุกครั้งที่คิดเปรียบเทียบกับสมิตราก็รู้สึกท้อขึ้นมาทันที

หากเมื่อหลายปีก่อนหล่อนเลือกทำงานตามที่เรียน ชีวิตจะยังเป็นเช่นนี้หรือไม่ บางทีอาจเป็นมนุษย์เงินเดือน ตื่นเช้านั่งรถไฟไปทำงาน ไม่ใช่ นักเขียนที่วันๆ หมกตัวอยู่ในห้องแคบๆ เพื่อเขียนนิยายโดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่า

สุดท้ายแล้วจะมีโอกาสได้ตีพิมพ์หรือไม่

มิรันดาทอดตามองดวงอาทิตย์ที่วันนี้ทอแสงงดงามกว่าทุกวันทำให้ความเหงาคลายไปสิ้น หญิงสาวลุกขึ้น เดินตรงไปที่หน้าต่าง แหกผ้าม่านให้กว้างขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าเจือส้มระบายไปทั่วประดุจภาพวาดสีน้ำมันของศิลปิน แสงสว่างเรื่อเรืองลอดผ่านกิ่งไม้ลงกระทบกับพื้นทำให้เกิดสีของมลังเมลิอง จู๋ มิรันดาก็รู้สึกว่ามีใครบางคนจ้องมองอยู่ พอเหลียวกลับไปมองในห้องก็ไม่เห็นใคร

หล่อนเพิ่งสังเกตว่าสมิตราไม่ได้อยู่ในห้องด้วย ส่วนผ้าห่มก็พับไว้ อย่างเรียบร้อย มีโน้ตแผ่นเล็กๆ วางอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

ขอโทษที่รีน พอดีมีงานด่วน ไว้เย็นๆ โทร. หานะ

เพื่อนรักเป็นอย่างนี้ประจำ งานบริษัททำให้ต้องวิ่งวุ่น ต้องออกต่างจังหวัดบ่อยครั้ง บางครั้งก็กลับมาดึก บางครั้งก็ต้องออกไปแต่เช้า แต่สมิตราก็เป็นเพื่อนที่ดี บางครั้งก็ให้ยืมเงิน หรือไม่ก็ซื้อของสดมาใส่ไว้ในตู้เย็นให้ ทั้งสองรู้จักกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย แม้จะอยู่ต่างคณะแต่ก็เจอกันที่ห้องสมุดบ่อยจึงสนิทสนมกัน สมิตราเป็นคนแรกที่ยู่ให้หล่อนเขียนนิยาย แถมยังเป็นคนที่คอยให้กำลังใจยามหล่อนท้อแท้อีกด้วย

น่าแปลกที่เมื่อคืนนี้หล่อนรู้สึกว่าได้กอดใครคนหนึ่งไว้ หรือนอนละเมอเผลอไปกอดสมิตรา หญิงสาวหันไปมองตุ๊กตาซึ่งตอนนี้อยู่บนหมอนแล้วอมยิ้ม ที่แท้หล่อนก็กอดตุ๊กตาตัวนั้นไว้ทั้งคืนนี้เอง น่าแปลกที่รู้สึกเหมือนกอดเด็กจริงๆ มากกว่าของเล่น

หญิงสาวมองออกไปนอกบ้านอีกครั้ง เห็นบ้านที่มีหลังคาสีส้มต่างๆ บนต้นไม้มีนกร้องเมื่อออกหากินในยามเช้า บนกิ่งไม้หน้าบ้านมีรังนกตัวเล็กๆ แม่นกกำลังป้อนอาหารให้ลูกนก มองไปสุดสายตาเห็นพระภิกษุเดินบิณฑบาตอยู่ในซอยไกลลิบๆ แล้วจากหนึ่งในนินิยายก็แวบขึ้นมา ตามด้วยฉากต่อไป เรื่องราวมากมายเหมือนกับมีภาพยนตร์กำลังฉายอยู่ในหัวทำให้มิรันด้ายิ้มอย่างดีใจ รีบหยิบคอมพิวเตอร์คู่ใจขึ้นมา

นักเขียนก็แบบนี้ หลายครั้งที่เจอเหตุการณ์บางอย่าง ความคิดสร้างสรรค์ก็ผุดขึ้นมา บางอย่างซึ่งเปรียบเหมือนจิกซอร์จัดกระจาย ทำให้หญิงสาวต้องรีบพิมพ์ลงไปก่อนจะลืม

คอมพิวเตอร์ไหลตหน้าจอเสร็จพอดี มิรันดানাทัมบีได้รพีเสียบลงเครื่องและเริ่มต้นสร้างไฟล์ เหลือบมองตุ๊กตาข้างกาย สุดท้ายก็ทนมไม่ไหว จับมานั่งเป็นเพื่อนบนโต๊ะด้วย...หญิงสาวคลี่ยิ้ม เพิ่งสังเกตว่าตุ๊กตาตัวนี้สวยมาก ผิวของมันเมื่อสะท้อนกับแสงแดดทำให้รู้สึกเหมือนผิวคนจริงๆ ดวงตาคู่นั้นก็เช่นกัน เหมือนขยับได้

ใช่ หล่อนต้องเขียนนิยายเกี่ยวกับเด็ก พระเอกมีลูกติด แต่ที่จริงแล้วเป็นลูกของน้องสาวที่ต้องรับมาเลี้ยง แต่คนอื่นๆ เข้าใจผิดคิดว่าพระเอกทำผู้หญิงท้อง...พลอตแบบนี้เวิร์กแน่

หญิงสาวปล่อยให้หัวขยับไปตามแป้นพิมพ์ ริมฝีปากแต่้มรอยยิ้ม...พลอตไหลมาเทมาบรรทัดแล้วบรรทัดเล่าจนครบแปดหน้า หลังจากเขียนพลอตเสร็จ หญิงสาวก็เริ่มทำแคแรกเตอร์

มิรันดาไม่รู้ว่าจะตุ๊กตามองอักษรบนหน้าจอย่างสนใจอย่างไร ยิ่งเมื่อเห็นว่าตัวละครเอกที่หล่อนเลือกมีอาชีพเป็นแพทย์...ก็ยิ้มอย่างดีใจ

๓

หมอสุดหล่อ

ชุดกางเกงที่พิธานสวมอยู่ทำให้เขาดูต่างไปจากเดิม ชายหนุ่มกำลังสอนข้างเตียงให้นักศึกษา นาฬิกาบนผนังเป็นเวลาห้าโมงเย็นแล้ว รอบกายคือนักศึกษาชายและหญิงสิบคนที่ต่างยืนพักขาสลับด้วยการฟังผนัง แต่จนแล้วจนรอดอาจารย์ก็ยังไม่มีความเห็นว่าสอนจบ

“ว่าไง ไหนลองตอบผมมาหน่อยซิว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดในการรักษาคนไข้คืออะไร”

พิธานเป็นอาจารย์ในโรงเรียนแพทย์มาหนึ่งปีแล้ว ลังกัตสาขาวิชากุมารเวชศาสตร์ หลังเรียนจบชายหนุ่มก็ได้ทุนเรียนต่อเฉพาะทางทันที เมื่อจบแล้วก็รับราชการในโรงพยาบาลแห่งนี้ หน้าที่หลักในแต่ละวันคือออกตรวจผู้ป่วยนอก เข้าคอนเฟอเรนซ์^๑ ตรวจคลินิกพิเศษและการสอนข้างเตียง

---

^๑ Conference หมายถึง การประชุมของแพทย์ซึ่งนำเคสของผู้ป่วยมาปรึกษากันเพื่อหาข้อสรุปและหาข้อผิดพลาด เพื่อนำไปใช้ในการรักษาต่อไป ส่วนใหญ่จะเป็นเคสหนักหรือรายที่น่าสนใจ

ให้นักศึกษาและแพทย์ประจำบ้าน บางช่วงก็ต้องคุมสอบ ทำงานวิจัย หมุนเวียนกันไปอย่างนี้ทุกวัน

“ความรู้อันล้ำค่า”

หนึ่งในนักศึกษาตอบ แต่ดูเหมือนยังไม่เป็นที่พอใจเท่าใดนัก สิ่งที พิธานอยากให้นักศึกษารุ่นน้องคำนึงถึงนั่นก็คือจริยธรรม ซึ่งบัดนี้ลดลง อย่างมากในบรรดาแพทย์จบใหม่ หลายคนตั้งใจเป็นหมอพาณิชย์ ทำงาน ในโรงพยาบาลเอกชนเพื่อโกยเงิน หลายคนก็ไปทำกิจการเกี่ยวกับความ สบายความงามโดยขายสูตริยามากกว่าต้องการผลกรารรักษาจริงๆ

อาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่มีโอกาสทำประโยชน์ให้แก่สังคม แต่ในทาง ตรงกันข้าม แพทย์ขาดจริยธรรมก็อาจทำให้เกิดเรื่องเสียหายมากได้เช่นกัน ดังที่เป็นข่าวอยู่บ่อยครั้งทางหน้าหนังสือพิมพ์

ปัจจุบันเมื่อความเชื่อถือของคนใช้ต่ออาชีพแพทย์ลดน้อยลง ความ สัมพันธระหว่างแพทย์กับผู้ป่วยเปลี่ยนไปในทางที่แย่ง ดังนั้นหน้าที่ของ พิธานในฐานะครูจึงไม่เพียงแค่สอนความรู้ทางวิชาการ แต่ต้องสอนคุณธรรม ควบคู่ไปด้วย ดังที่ปัจจุบันมีหลักสูตรของนักศึกษาแพทย์เรื่องคำสอนของ สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก ซึ่งถือเป็น พระบิดาแห่งวงการแพทย์ไทย ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังคุณความดีให้แพทย์ในหลาย ชั้นปี เมื่อเรียนจบไปเป็นแพทย์ จะได้มีจริยธรรมที่ดีร่วมด้วย

“เออละ ครูถือว่าพวกเราทุกคนยังไม่ผ่านข้อนี้ ไปทำกำบ้านมาส่งครู ในชั่วโมงหน้าใครตอบถูกครูจะมีรางวัลให้ วันนี้เลิกแค่นี้ได้”

เสียงถอนหายใจแทบจะดังออกมาพร้อมๆ กัน พิธานตัวตาดูๆ ไป ยังนักศึกษาชายกลุ่มหนึ่งที่ไม่รักษาภิรียา

“ครูถือว่านั่นเป็นการไม่สุภาพนะ ครูรู้ว่าพวกเธอคงอยากจะเรียนแต่ วิชาการ แต่ไม่ใช่ในชั่วโมงนี้แน่ สิ่งที่คุณต้องการคือให้พวกเธอเป็นหมอที่ดี ในอนาคต”

การสอนข้างเตียงดำเนินมาอย่างต่อเนื่องถึงสองชั่วโมง เริ่มจากการ

ศึกษาเคสคนไข้เด็กซึ่งป่วยเป็นไข้เลือดออกซึ่งพบบ่อยในฤดูฝน คนไข้เข้ามารับการรักษาเพราะอาการไข้สูง หลังจากนั้นก็มีเกล็ดเลือดต่ำ จนมีเลือดออกในกระเพาะอาหาร

ช่วงแรกต้องอยู่ในไอซียูเพื่อสังเกตอาการ หลังจากให้ส่วนประกอบของเลือดจนอาการดีขึ้นก็ย้ายกลับมาที่ตึก แพทย์คนแรกที่ตรวจคิดว่าเด็กเป็นไข้หวัด จึงได้รับการรักษาตามอาการ แต่ต่อมาเด็กอาการไม่ดีขึ้นจนอาเจียนเป็นเลือด ต้องให้เกล็ดเลือดและดูแลเรื่องภาวะช็อกอยู่ถึงสามวันจนสุดท้ายกลับเป็นปกติ

พิธานเริ่มการสอนจากการซักประวัติที่ถูกต้องในจุดที่แพทย์หลายคนมักจะละเลยไป ความแตกต่างระหว่างไข้หวัดธรรมดากับไข้เลือดออก การตรวจเพื่อวินิจฉัยด้วยการวัดแขนเพื่อหาจุดเลือดออก ตลอดจนหัวข้อการรักษาคนไข้แบบองค์รวมที่ต้องคำนึงถึงจิตใจของคนไข้และครอบครัวเป็นหลักอีกด้วย โดยเฉพาะประเด็นหลังที่พิธานเน้นเป็นพิเศษ หลายครั้งที่แพทย์รักษาคนไข้อย่างสุดฝีมือแต่ขาดการสื่อสาร ขาดความเข้าใจกับผู้ปกครองของเด็กอันจะนำมาซึ่งปัญหาในอนาคต

“ขอโทษครับอาจารย์”

“ไม่เป็นไร เธอยังเด็ก ครูเข้าใจว่าเธอคงเบื่อกับที่ต้องนั่งฟังศีลธรรมนานแบบนี้ เอาละ เลิกได้ ใครจะส่งรายงานให้วางไว้ตรงนี้ ตรวจสอบเสร็จครูจะรีบส่งคืน”

พิธานมองนักศึกษาที่ทยอยเดินออกจากหอผู้ป่วยด้วยความหนักใจ เมื่อมองออกไปทางหน้าต่างประตูเห็นว่าใครยืนอยู่ก็ยิ้มให้

“เฮ้ย! ศรา มาได้ยังไงวะ”

ทั้งสองเป็นเพื่อนสนิท เรียนมัธยมที่เดียวกัน และเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันอีกด้วย แม้จะเป็นเกอิลกรแต่ศราก็ไม่ได้ทำงานในสาขาวิชาที่ร่ำเรียนมา เขาเปิดร้านขายยาและจ้างรุ่นน้องมาดูแล ส่วนตัวเองชอบเล่นหุ้นและได้กำไรจากตรงนี้เป็นกอบเป็นกำ

“ก็แวะมาหานายนะลีไอ้แทน อยากรู้ว่านายเลิกกินน้ําคีการศึกษาแพทย์ เป็นอาหารหรือยัง” พิธานตอบว่าเพื่อนรัก ยื้อไหล่อีกฝ่ายเข้าหาตัว

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ได้กินไว้อย่างนั้นสอนนักศึกษา”

“แต่ฉันเห็นทุกคนเขายืนคอตกกันหมด นายนี้ใจร้ายชะมัด ไม่เห็น หรือว่าทุกคนเขายืนกันขาจะหลุดแล้ว บางคนยืนขาเดียวแล้วนะไว้อย่างนั้น จะสอน ให้ใครสามชั่วโม่งเลยหรือไง เดี่ยวน้องๆ น้องโตกันหมดพอดี” คราพูดยิ้มๆ เหลือบมองนักศึกษาแพทย์สาวหน้าตาจิ้มลิ้มพร้อมโบกมือให้

ชายหนุ่มรักคนง่าย ทุกวันจะได้ยินเขาพร่ำเพ้อว่าตกหลุมรักผู้หญิง คนแล้วคนเล่า แต่ความรักเกิดได้ง่ายก็จบลงได้ง่ายดายเช่นเดียวกัน เพราะเหตุนี้ชายหนุ่มอายุยี่สิบเก้าที่เพียบพร้อมแบบครบถ้วนถึงยังไม่มีแฟน

“นี่ยาบอกนะว่านายมาเลี้ยงนักศึกษาแพทย์อีก ฉันห้ามนะไว้อย่างนั้นนักศึกษาของฉันต้องตั้งใจเรียน”

“แหม...นายนี้ ทำเป็นห่วงไปได้ ฉันจะไปกล้ำเลี้ยงลูกศิษย์นายได้ ยังไง โหน...ต้องฟังทำพระจันทร์ถึงจะเหมาะกับฉัน”

ฝั่งตรงข้ามกับโรงพยาบาลก็เป็นมหาวิทยาลัยซึ่งมีนักศึกษาเป็นจำนวนมาก ทุกครั้งที่แวะมาหาเพื่อน คราต้องแวะไปเหล่่นักศึกษาสาวๆ ตรงหน้า หรือไม่กี่แวะไปดูนักศึกษาพยาบาลหน้าตาน่ารักที่โรงพยาบาล

“เมื่อไหร่นายจะเลิกซี้หลิเสียทีไอ้ครา”

“อย่างฉันเขาไม่เรียกว่าซี้หลิ เขาเรียกว่าเป็นมิตรกับสาวทุกคนต่างหาก”

“เป็นมิตรกับทุกคนที่เจอเลยเนี่ยนะ”

“เออหน้า ฤๅซี้ตบะแกกล้ำอย่างนายไม่เข้าใจหรอก ไปกันเถอะ ฉันหิวแล้ว เราไปหาอะไรกินกันในซอยวังหลังดีกว่า นายอยากกินอะไรระหว่าง ส้มตำกับบะหมี่”

“แต่ฉันต้องตรวจรายงานนักศึกษาอีก” พิธานแย้ง

“เออหน้า ไปกินเบ๊บเดียว ส่วนรายงานนี้เอากลับไปตรวจที่บ้านก็ได้”

นานๆ จะได้เจอกันทีนะไว้อย่า ไม่คิดถึงฉันหรือ”

ศราเอียงหน้าไปชนพิธาน อีกฝ่ายสะบัดตัวหนี ทำหน้าเบ้

“อย่ามาเล่นมุมนี้นะไว้อย่า มันจึกเดียวม”

“ฉันล้อเล่น ตกลงจะไปหรือไม่ไป”

“ไปก็ได้ ฉันจะไปหยิบกระป๋องก่อน ส่วนนายก็ไปรอหน้าออร์ต แล้วก็จำเอาไว้ ห้ามชี้ทีลกับพยาบาลเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นคราวหน้าฉันจะไม่ให้นายเข้าโรงพยาบาล”

“แหม ไอ่แแทนก็...ดักคอนัก แค่อะจ่านิดๆ หน่อยๆ ทำเป็นห่วง ฉันไปก็ได้ ฉันอุตส่าห์ไปรียืมให้ พวกเธอจะได้กระชุ่มกระชวยไป วันๆ เจอแต่เด็กป่วยมีแต่แห้งเหี่ยว ได้เจอหนุ่มทั้งโสดทั้งชิงอย่างฉัน ใบหน้าหล่อจนจะได้สดใสไว้รอยตีนกาไงล่ะ”

“ไม่ต้อง! มันเสียระบบรัฐใหม่ศรา นายกำลังทำให้พยาบาลเสียสมาธิในการดูแลคนไข้”

ทุกครั้งที่ศราแวะมาเยี่ยม พิธานมักจะต้องตอบปัญหาของเหล่าพยาบาลที่ถามถึงเพื่อนสนิทของเขา เพราะชายหนุ่มหน้าตาดีแถมยังอารมณ์ดีมีเสน่ห์แรงไม่น้อยจึงเป็นที่หมายตาของทุกคน ผิดกับพิธานที่เป็นเสือหนุ่มขี้มียาก ทุกวันเอาแต่คร่ำเคร่งกับการสอน

“ดูจริงไว้อย่า อ้ออาจารย์แแทนนี่ชี้ก็ก๊อจิบเบ่ง ให้เวลาสิบนาที ถ้าไม่ยกให้ฉันเกาะเกาะกับพยาบาล นายก็ต้องรีบเก็บของด่วนจึ๊ ไม่อย่างนั้นฉันจะชวนน้องพยาบาลคนสวยสองคนตรงนั้นไปกินข้าวแทน”

“นายกินหมดหรือศรา ลังมาเยอะเยะขนาดนี้”

บนโต๊ะเต็มไปด้วยอาหารมากมาย ทั้งน้ำตกหมู ลาบ ส้มตำ ไก่ทอดกับข้าวโพด ตามด้วยต้มแซ่บ พร้อมข้าวเหนียวอีกสี่กระทิบ

“หมดสิวะ แคนี่ยังไม่ได้ครึ่งห้องด้วยซ้ำ ฉันมาแกว่รอนนายอยู่ตั้งนาน หิวจนจะกินข้างทั้งตัวได้อยู่แล้ว” ศราพูดทั้งที่มีอาหารอยู่เต็มปาก

แต่ไหนแต่ไรเพื่อนรักเป็นคนกินเก่ง สมัยเรียนตราขึ้นชื่ออยู่สองอย่าง คือเจ้าชู้กับกินเก่ง อาหารที่หมักแดงชมพูว่าอร่อยหรือแม่ช้อยนางรำแนะนำให้ชิม ชายหนุ่มเป็นต้องรีบไปลิ้มลอง โชคดีที่เจ้าตัวเป็นคนชอบออกกำลังกาย จึงทำให้ไม่อ้วน

“ว่าแต่ นายเถอะ ไม่หิวบ้างหรือไง ยืนสอนข้างเตียงนานขนาดนั้น”

“ไม่หิว มันเป็นหน้าที่ นายเข้าใจไหม ฉันเป็นอาจารย์ก็ต้องสอน ลูกศิษย์ไม่อย่างนั้นพอจบออกไปกลายเป็นหมอไม่มีคุณธรรม คนใช้นั้นละจะเดือดร้อน นายอย่าลืมหาคนเป็นแพทย์...”

“พอๆ ฉันท้องได้แล้ว นายพูดให้ฟังเป็นร้อยๆ รอบแล้วว่าคนเป็นแพทย์ต้องมีพร้อมทั้งวิชาการ คุณธรรม จริยธรรม ไม่อย่างนั้นจะเป็นอันตรายต่อคนไข้”

พิชานเพลื่อยิ้มมองเพื่อนรักที่ส่งข้าวเหนียวเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ... ทั้งสองรู้จักกันมาสิบเอ็ดปีแล้ว คราไม่เคยเปลี่ยน เคยพูดตรงอย่างไรก็อย่างนั้น แถมเป็นคนอารมณ์ดี ไม่เคยหงุดหงิดกับเรื่องอะไร

“รู้ก็ดีแล้ว จะได้ไม่มาแหย่ฉันอีก”

“นี่...ถามจริงๆ เถอะไอ้แทน แกจะซีเรียสไปถึงไหน ฐู่ใหม่ พวกนักศึกษาเขากลับนายจนหัวหดแล้ว ฉันได้ยืนเขาพูดกันว่าอาจารย์พิชานโหดมาก ยืนอัดนักศึกษาเป็นชั่วโมงๆ”

“เวอร์แล้ว ไม่มีใครพูดแบบนี้หรอก”

“จริงๆ นะ ฉันว่านายน่าจะลดๆ อุดมการณ์ลงหน่อย แคที่แกได้เป็นหมอนี้ก็ถือว่าทำคุณประโยชน์ให้ประเทศชาติขนาดไหนแล้ว แถมแกยังเป็นอาจารย์ผู้เสียสละ แทนที่จะไปอยู่โรงพยาบาลเอกชนรับเงินเป็นแสนๆ กลับมาทำงานหลังขดหลังแข็งสอนเด็ก”

“แต่มันเป็นความสุขของฉัน”

“ความสุขในการทำประโยชน์นอกบ้าน แล้วที่คนในบ้านล่ะ ทำไม่ไม่สนใจบ้าง”

มือที่กำลังจับส้อมชงักวางลง พิธานเงยหน้ามองเพื่อน “นี่ย่าฉันโทร. ไปหานายอีกแล้วหรือ”

ศรายกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ยิ้มเจื่อนๆ “เออวะ เรื่องเดิมๆ คุณย่ากับคุณนายแม่กั้วนายจะขึ้นคาน หรือไม่ก็กลัวว่านายจะเปลี่ยนใจมารักชายทั้งแบ่งแบบฉัน”

พิธานชกไหล่เพื่อนรักอย่างแรง อีกฝ่ายนินหัวหน้าหัวเราะ
“ขอรับรองว่าไอ้ศรา เอาแต่เนื้อๆ เข้าประเด็นเลยดีกว่า ยาโทร. ไปคุยอะไรกับนายบ้าง”

คุณหญิงพิมพ์ผกาเป็นเศรษฐีที่ดินซึ่งรวยมาก ท่านมีลูกชายสองคนคือพิภพซึ่งปัจจุบันเป็นเจ้าของธุรกิจแก๊สรถยนต์ แต่เนื่องจากเจ้าตัวติดการพนัน แม้จะได้เงินมาแต่ต้องนำไปใช้หนี้ คุณหญิงพิมพ์ผกาจึงไม่วางใจ และมอบกิจการให้พิสุทธิ์ ซึ่งเป็นลูกชายคนรองดูแลแทน

นอกจากเป็นเศรษฐีแล้ว คุณพิมพ์ผกายังลงทุนทำอาร์ทเมนต์และคอนโดมิเนียมหลายแห่งใจกลางเมือง ในแต่ละเดือนรายได้จากที่ดินทั้งในและต่างจังหวัดเป็นเงินมากโข

“ใจร้อนจริง ย่านายบอกว่า เป็นห่วงที่นายทำแต่งงาน ให้รู้จักเสียมุมมองคนข้างๆ บ้าง ไม่อย่างนั้นแม่ นายจะไม่ได้อุ้มหลาน”

“นี่ย่าอยากให้เห็นแต่งงานนั้นหรือ”

“ใช่ แล้วก็ไม่ใช่กับใครก็ได้นะ คุณย่ากับคุณนายแม่มีชอยซ์มาให้เรียบร้อยแล้ว ไม่ใกล้ไม่ไกลนี้เอง นั่นก็คือคุณหมอแว”

ปิยวราเป็นเพื่อนร่วมคณะ หล่อนเป็นรังสีแพทย์และบรรจุเป็นอาจารย์เช่นกัน ครอบครัวทั้งสองค่อนข้างสนิทกันเพราะปิยะนุช มารดาของปิยวราเป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนกับเพียงจิต ส่วนรุ่นคุณย่าก็เป็นเพื่อนกัน

“แต่ฉันกับแวเป็นเพื่อนกัน”

“ข้อนั้นฉันรู้ แต่นายก็ตามใจย่ากับแม่หน่อยไม่ได้หรือ ไปออกเดทกับหมอแวเสียบ้าง”

“ขึ้นทำแบบนี้แล้วเขาก็จะยิ่งเข้าใจผิด ฉันไม่อยากให้ความหวังเพื่อน”
 คนในคณะหลายคนต่างคิดว่าเขากับปิยวราเป็นแฟนกัน แต่สำหรับ
 พิธานแล้วไม่เคยคิดเช่นนั้น อุปนิสัยที่ต่างกันทำให้พิธานจัดหญิงสาวไว้แค่
 เพื่อน

“ถามจริงๆ เอะใจคอนายจะไม่เปิดใจมองใครบ้างเลยหรือไง”

ปิยวารานั้นหน้าตาสวย หุ่นางแบบ ผิวขาว ตาคม แต่งตัวเก่ง ฐานะ
 ทางครอบครัวก็ร่ำรวย เหมาะสมกันทุกอย่าง คุณหญิงพิมพ์ผกากับเพ็ญ-
 จิตจึงอยากให้พิธานมองอีกฝ่ายบ้าง แม้จะเพียรหาโอกาสให้ทั้งคู่ได้พบกัน
 แต่ฝ่ายชายก็เอาแต่นิ่งทำเหมือนไม่สนใจ

“เปล่า แต่ฉันเพิ่งเป็นอาจารย์ได้แค่ปีเดียวเอง ฉันอยากจะทำงานเพื่อ
 คณะ เพื่อสังคมให้มากกว่านี้ ยังไม่อยากคิดเรื่องแต่งงาน”

“อ้าว! เวรแล้วไหมล่ะ อาจารย์โรงเรียนแพทย์เขาไม่ต้องแต่งงานกัน
 หรือไง ถึงจะเป็นอาจารย์แต่ก็มีครอบครัวได้นะไว้ย ไม่ได้บวชเป็นพระ
 ลัคน้อย”

“แต่ฉันอยากทุ่มเวลากับงานให้เต็มที่”

“แค่นี้ก็ทำงานจนจะไม่มียวันหยุดอยู่แล้ว วันเสาร์-อาทิตย์ก็ยิ่งต้องมา
 ดูคนไข้ ฉันว่าคนที่บ้านเจอนายน้อยกว่าคนไข้เด็กพวกนี้อีก”

“ยังมีเด็กป่วยอีกมากที่รอการรักษา”

“นายไม่มีทางรักษาเด็กที่ป่วยได้หมดทุกคนหรอกนะ” น้ำเสียงคน
 ที่เล่นเปลี่ยนเป็นจริงจังทันที

“แต่ถ้าฉันพยายามมากกว่านี้ อะไรๆ ก็จะได้ดีขึ้น”

“เพื่ออะไรกันไอ้แทน ทำไมนายต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำ หรือเพื่อ
 ชดเชยความผิดที่นายไม่ได้ก่อ นอกจากจะมีแผลเป็นที่หัวแล้วนายยังต้อง
 มีแผลเป็นในใจด้วยงั้นหรือ” คราวีว เยลือบมองเพื่อนรัก

พิธานหน้าซีด ตรงหน้าผากของเขามีรอยแผลจางๆ พาดจากโผม
 ตรงหน้าผากไปถึงด้านข้างขมับ ถ้าไม่สังเกตจะไม่เห็น เพราะเวลาผ่านไปถึง

สิบหกปีแล้ว สำหรับคนอื่นนี้อาจลืม แต่พิธานไม่ใช่ เขายังจำสิ่งที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

“นายจะมารื้อฟื้นให้ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา”

“ก็เพราะฉันเข้าใจนายดียิ่งไงล่ะ”

“นายไม่เข้าใจฉันหรือศรา” พิธานโต้

“ทำไมจะไม่เข้าใจ ในเมื่อฉันเองก็เคยสูญเสียน้องสาวไปเหมือนกัน”

น้องสาวของทั้งคู่เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุในวัยเด็ก ขณะที่ศราเลือกที่จะลืมและใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป แต่พิธานกลับนำมมนั้นมาตอกย้ำ เขาต้องการเป็นกุมารแพทย์ก็เพื่อชดเชยความผิดในอดีต อีกทั้งยังต้องการรักษาเด็กๆ ให้ปลอดภัย เขาไม่ยอมให้ครอบครัวไหนต้องสูญเสียสมาชิกเล็กๆ ในครอบครัวไป

“แต่นายจำเหตุการณ์วันนั้นได้ ขณะที่ฉันจำเรื่องราวในอดีตไม่ได้เลย”

“จำได้หรือไม่ได้ก็ไม่ต่างกัน หมอก็บอกไม่ใช่หรือว่านายตกบันไดหัวฟาดพื้น ความจำบางส่วนก็เลยหายไป จะมาสงสัยอะไรอีก”

“เพราะบางทีฉันอาจจะเป็นคนทำให้น้องสาวตายนะสิ”

ศราตอบว่าเพื่อนรัก สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที “เลิกโทษตัวเองได้แล้ว ฉันจะบอกให้นะว่าไม่มีใครทำอะไรผิดทั้งนั้น แล้วนายก็ไม่ต้องชดใช้ความผิดให้ใครด้วย หน้าที่ตอนนี้คือใช้ชีวิตให้มีความสุข นายนะทุกซ์มาหลายปีแล้วนะ ฉันเห็นนายดูหนังสือเอาเป็นเอาตายเพื่อสอบเข้าหมอ แถมยังสมัครเป็นอาจารย์ แค่นี้ก็เสียสละมากพอแล้ว ลองคิดถึงคนไข้เด็กเล็กที่คนแล้วที่นายช่วยให้เขารอดชีวิต นี่มันสุดยอดแล้วนะ นายนะเทวดามาเกิดชัดๆ”

พิธานงยหน้ามองเพื่อนรัก ศรากระเถิบมานั่งข้างๆ พลังตอบว่า

“คิดถึงย่านายบ้างนะ คุณหญิงพิมพ์ผกาณะปีนี้อายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว จะทำให้ท่านผิดหวังโดยไม่ได้อุ้มเหลนงั้นหรือ ประเดี๋ยวฉันสมัครเป็น

หลานชายแทนนายติกว่า สมบัติคุณย่านายไม่ใช่บ่อยๆ เลยนะ แหม... เป็นไอ้ครหาหน่อยไม่ได้ จะประจบขอที่ดินซะเลย รับรองว่ารวยละ”

“นายนี้ชอบพูดเป็นเล่นอยู่เรื่อย แคนี่ยากี้ดูจะรักนายมากกว่าฉันอยู่แล้ว”

ศราสนิทสนมกับครอบครัวพิธานมากจนเข้านอกออกในเป็นประจำ หากคุณหญิงพิมพ์ผกาต้องการให้ว่านอะไรก็โทร. เข้ามือถือชายหนุ่มโดยตรง ผิดกับหลานชายตัวจริงที่ทำแต่งงานและตามตัวยาก บ่อยครั้งที่คุณหญิงต้องโทร. หาเพื่อนหลานชายแทนที่จะโทร. หาพิธานเอง

“เพราะอย่างนี้อ่าทำให้ฉันเสียเครดิตรู้ใหม่ คนอย่างศราไม่เคยขี้ใจสาวๆ ทั้งสาวใหญ่ สาวน้อย ในเมื่อคุณย่านายมีบัญชี นายก็ทำตามเสีย เข้าใจไหม”

“เอาเป็นว่าฉันจะพยายามก็แล้วกันนะ แต่ไม่รับปาก”

“แสดงว่ายังไงๆ นายก็ไม่ชอบหมอแว้งนั่นสิ”

“เออ มันไม่ปัง เข้าใจไหม”

“ฉันชักอยากรู้เสียแล้วว่าผู้หญิงแบบไหนกันที่จะทำให้หมอเด็กสุดหล่ออย่างนายปังได้ ชักอยากเห็นจริงๆ”

บ้านใหญ่สามหลังซึ่งตั้งอยู่บนเนื้อที่สองไร่ใจกลางเมืองบ่งถึงฐานะร่ำรวยของผู้เป็นเจ้าของได้เป็นอย่างดี

ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวใหญ่ คุณหญิงพิมพ์ผกามีลูกสองคน คือพิภพและพิสุทธิ์ ซึ่งมีบ้านอยู่คนละหลังทางปีกซ้ายและขวาในเนื้อที่บริเวณเดียวกัน แต่บ้านใหญ่ตรงกลางของคุณหญิงกับบ้านของพิภพสร้างมานานแล้ว บ้านของพิสุทธิ์สร้างขึ้นทีหลัง

แม้จะเป็นพี่น้องแต่นิสัยของทั้งคู่ต่างกันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ พิภพชอบเข้าสังคมเป็นชีวิตจิตใจ จึงมีเพื่อนฝูงมากมาย เขาเปิดบริษัทแก็สรถยนต์ ส่วนภรรยาชื่อมณฑดา เป็นแม่บ้าน นิสัยเฝงผาง พูดจาไม่เกรงใจ

ใครแม่แต่ประมุขของบ้าน ในอดีตมณฑลตามีห้องอก ต้องตัดมดลูก ทำให้มีลูกไม่ได้ ขณะครอบครัวของพิสุทธิ์มีลูกสองคน แต่หลังเกิดอุบัติเหตุ เขาก็ย้ายเข้ามาพักกับมารดาและสร้างบ้านของตนขึ้นในบริเวณเดียวกัน

พิชานนารถเข้าไปจอดในโรงรถซึ่งอยู่กึ่งกลางและเป็นที่จอดรถของทุกคนในบ้าน เขาไม่ได้กลับบ้านเร็วบอຍนักเพราะต้องอยู่เวรที่โรงพยาบาล ลับดาห์ละสี่วัน แคมตอนเช้าก็ต้องออกไปแต่เช้าตรู่เพื่อสอนข้างเตียงให้นักศึกษา ช่วงเย็นก็กลับดึกจึงไม่ค่อยได้เข้าไปที่ตึกใหญ่ ยกเว้นวันนี้ซึ่งเป็นเย็นวันอาทิตย์ วันที่สมาชิกทุกคนในครอบครัวต้องร่วมรับประทานอาหารเย็นด้วยกัน

ที่โต๊ะไม้ตัวใหญ่บัดนี้เต็มไปด้วยสมาชิกทุกคนในบ้าน อาหารที่วางอยู่ก็ล้นแล้วแต่เป็นของโปรด คุณหญิงพิมพ์ผกา นั่งอยู่หัวโต๊ะ สีน้าอารมณ์ดี หันที่เห็นว่าใครเดินเข้ามาก็ลุกขึ้น

“มาแล้ว...แทน มานั่งข้างๆ ยานี้”

พิชานประนมมือไหว้แล้วโผล่เข้ากอด ท่านลูบหัวและดึงให้นั่งลงตรงเก้าอี้ประจำตัว เขาประนมมือไหว้ทุกคนรอบโต๊ะ

“ขอโทษนะครับที่ผมมาช้า”

“ไม่เป็นไร ย่ารอได้ รู้อยู่แล้วว่าวันนี้แทนต้องมา เหนื่อยไหม”

“ไม่ครับ”

“วันนี้ออกไปไหนมาตั้งแต่เช้า ย่าให้คนไปเรียกตั้งแต่แปดโมงแต่เราออกไปแล้ว วันอาทิตย์วันหยุดไม่ใช่หรือ”

“ผมไปรวนคนไข้ที่วอร์ดเด็กมาครับ แล้วก็แวะไปเอารายงานของนักศึกษาที่ตรวจค้างเอาไว้ด้วย แวะดูคนไข้ แล้วก็นัดคุยกับเรซิดেন্টเรื่องงานวิจัยด้วยครับ”

“ขนาดวันอาทิตย์ยังงานยุ่งขนาดนี้เลยหรือ ไหนว่าอยู่โรงพยาบาลรัฐบาลไป ไม่ได้หยุดราชการเลยหรือไง” มณฑลดาอ่อน

พิภพหันไปถลิ่งตาตุรกรยาอย่างตำหนิ

“ใช้ครับคุณป้า แต่งานสอนนักศึกษาก็แบบนี้ล่ะครับ จุกจิก ผมต้องรับผิดชอบคุณเรซิดেন্টทำงานวิจัยด้วยครับ ปีนี้ห้าคนด้วยกัน แต่ละคนก็ใช้เวลามากทีเดียว”

“ทำไมแทนไม่ลองอยู่เวรโรงพยาบาลเอกชนบ้างล่ะ ลุงเห็นคนอื่นเขาได้รายได้เป็นกอบเป็นกำ จะได้ไม่ต้องมาลำบากทำงานสอนแบบนี้ เงินเดือนจะได้สักกี่สตางค์กัน” พิภพติง

“ผมไม่ชอบครับ มีบ้างที่ต้องไปช่วยอยู่เวรแทนอาจารย์ที่คณะฯ แต่จะให้รับประจำคงไม่ไหว แคนี่งานก็เยอะมากแล้ว อีกร้อยอย่างผมเองไม่ได้เดือดร้อนอะไร”

“ก็แน่สิ เพราะคุณอย่าง่ายให้หมด คนอย่างเราจะไปเดือดร้อนอะไร” มณฑลดาท้วงขึ้นอีก

“นี่คุณ ถ้าไม่พูดก็ไม่มีใครเขาว่าเป็นใบ้หรือกะ” พิภพหันไปดูภรรยา

“อย่าเห็นด้วยนะแทน เรื่องเงินเรื่องทองไม่เห็นต้องใส่ใจ ย่ามีเงินในบัญชีเยอะแยะ อีกหน่อยก็ต้องเป็นของลูกๆ หลานๆ ในเมื่อแทนไม่อยากทำงานพิเศษก็ไม่เห็นเป็นไร อีกร้อย...แทนไม่ได้มีหนี้เหมือนครอบครัวอื่นๆ” คุณหญิงพิมพ์ผกาอมองสะไภ้คนโตด้วยหางตา

มณฑลดาวางซ้อนล้อมลงทันที อารมณ์อยากอาหารหดหาย เหลือบไปค้อนสามี่...หากไม่ใช่เพราะพิภพชอบเล่นพนันแถมยังเสียทีหลายล้าน ลำพังกิจการแก๊สติดรถยนต์ก็ทำรายได้ดีมากอยู่แล้ว แต่พอละลายไปในบ่อนก็ทำให้กิจการขาดทุนแถมยังถูกประมุขของบ้านค่อนแคะตลอดเวลาอีกด้วย

“เอาเถอะครับคุณแม่ วันนี้แทนอุตส่าห์มากินข้าวด้วยทั้งที่ เราย่าพูดเรื่องไม่สบายใจดีกว่านะครับ”

พิสุทธิ์ตัดบท ปกติเขาเป็นคนทีประนีประนอมอยู่แล้ว บ่อยครั้งที่พี่ชายมาขอยืมเงิน เขาก็ไม่เกี่ยง เพียงแต่ไม่ให้มากนักตามคำสั่งของมารดา ทั้งนี้เพื่อให้อีกฝ่ายหลาบจำเท่านั้น

“จริงด้วยค่ะคุณแม่ วันนี้เพียงทำของโปรดของทุกคน”

เพียงจิตทำหน้าที่คุณแม่ครัวทำอาหาร หลายครั้งที่ลงมือเอง โดยเฉพาะแกงส้มปลาช่อนที่คุณหญิงพิมพ์ผกาโปรดนักหนา ส่วนพิลูทซ์ชอบยำสามกรอบ และของสมาชิกคนอื่นๆ ในบ้านหล่อนก็เตรียมไว้ให้ครบทุกคน

“เราดูผอมไปนะเจ้าแทน”

“ผอมที่ไหนกันครับคุณย่า ผมเริ่มจะพุงพลุ้ยอยู่แล้ว เพราะไอ้ศราชวนไปกินข้าวข้างนอกอยู่เรื่อย”

ศราเองก็เป็นคนโปรดของคุณหญิงพิมพ์ผกาด้วย เพราะมักจะมานั่งเล่นที่บ้านเป็นประจำ อีกทั้งเป็นคนคุยสนุก นิสัยเป็นกันเอง

“กินเยอะๆ ดีแล้ว แล้วก็หมั่นไปเที่ยวกับเพื่อนบ้าง อย่ามัวแต่ทำงานนะ ไม่อย่างนั้นหาแฟนไม่ทันศราเค้า”

พิธานอมยิ้ม รู้ดีว่าประโยคต่อไปจะเป็นการเข้าเรื่องของคุณย่า ทั้งหมดนี้ก็เกี่ยวกับการหาคู่ครองของเขานั่นเอง

“ผมทราบความประสงค์ของคุณย่าจากศราหมดแล้วครับ” คนเป็นหลานดักคอ

“ไม่ใช่แค่ย่านะ ทั้งพ่อแม่และทุกคนเขาก็อยากให้เห็นมีแฟนกันทั้งนั้น ย่าอายุปุ่นนี้แล้วนะ จะได้อยู่อุ้มเหลนสักกี่ปีไม่รู้ ใจคอแทนจะไม่ให้ย่าได้เห็นเหลนก่อนตายหรือไง”

“โธ...คุณย่ายังไม่แก่เสียหน่อย หนังสือพิมพ์ยังชมเลยนะครับว่าคุณหญิงพิมพ์ผกาสวยวันสวยคืน จนสาวรุ่นยังอาย” พิธานแซว

“ล้อเล่นอีกแล้ว ตกลงว่าไง จะให้ย่านัดหนูแววให้เลยไหม พ่อแม่เขาก็พูดกับเราหลายครั้งแล้ว ย่าโทร. ไปเลยดีไหม ไหน...เบอร์อยู่ที่ไหนละแม่เพียง”

“อื้อย...อย่าเพิ่งรีบย่า ใจเย็นๆ ก่อน ผมยังไม่พร้อม” พิธานโอดโอย

“เราไม่พร้อมเพราะว่ามัวแต่ทำงานนะสิ ดูซิ หนูแววกี่ทำงานที่เดียวกันไม่เห็นเขายุ่งแบบเราเลย แต่งตัวก็สวย ใครไม่รู้คิดว่าเป็นดารา เรามัวแต่ซ้ำอีกหน่อยคนอื่นคว้าไปเป็นแฟนจะมาเสียชีวิตที่หลังไม่ได้นะ”

ปีย์วรานั้นเป็นอาจารย์ที่ต่างจากพิธานอย่างสุดขีด เรียกว่าคนละอุดมการณ์กันเลยทีเดียว ในวันเสาร์-อาทิตย์ก็มักจะไปรับอยู่เวรที่โรงพยาบาลเอกชน งานด้านการวิจัยหล่อนก็ไม่สนใจ ร่ำว่าอีกไม่นานอาจจะลาออกไปอยู่เอกชนเต็มตัว

“คุณย่าไม่ต้องห่วงหรอกครับ เาเป็นว่าผมรับทราบความประสงค์ของคุณย่าจากศราแล้ว ผมจะรีบทำตามด่วนที่สุด”

“นี่ไม่ได้หลอกย่าให้ดีใจเล่นใช่ไหม”

“ไม่แน่นอนครับ”

“โธ...พ่อคุณของย่า ย่าดีใจมากเลยรู้ไหม บ้านเรานะไม่มีเด็กเล็ก ๆ มานานแล้ว มันเหงายังไงพิกล” พิมพ์ผกาเอ่ยขึ้น

พิสุทธ์กับเพียงจิตหน้าซีดทันทึ

“แต่คราวนี้คงต้องดูแลให้ดีๆ นะคะ อย่าให้เกิดเรื่องไม่ดีแบบคราวที่แล้วอีก จะได้ไม่ต้องมีใครมานั่งร้องไห้เสียใจ” มณฑดาโพล่งขึ้น

เพียงจิตสีหน้าเผือดลงยิ่งกว่าเดิม ความหลังเมื่อสิบหกปีก่อนยังคงตามหลอกหลอน แม้จะขายบ้านและย้ายมาสร้างบ้านใหม่ที่แห่งนี้ แต่ตราบปที่เกิดขึ้นก็ยังไม่วันจางหายไป หล่อนโทษตัวเองว่าละเลยหน้าที่ดูแลลูกจึงทำให้ต้องสูญเสียแก้วตาดวงใจไป...หล่อนวางช้อนล้อมลงแล้วลุกขึ้นใช้มือกดหัวตา น้ำตาซึม

“เพียงขอตัวไปดูของหวานในครัวก่อนนะคะว่าพร้อมหรือยัง เชิญทุกคนตามสบาย”

“เดี๋ยวสิคุณ” พิสุทธ์ท้วงแต่ไม่ทันแล้ว ภรรยาเดินลึ่วๆ เข้าไปในครัว พิธานเหลือบมองตามหลังมารดาด้วยความหนักใจ เขาก็เหมือนกับมารดาที่รู้สึกถึงบางอย่างที่ฝังรากลึกจนเป็นแผลเป็นอย่างที่ตราพุดไว้

“คุณมณ...จะพุดขึ้นมาทำไม ดุชิ น่องเพียงร้องไห้แล้ว”

“มณก็แค่พุดเฉยๆ ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นสักหน่อย ใครจะไปรู้ว่าน่องเพียงต่อมน้ำตาตื่นขนาดนี้ ไม่ใช่ความผิดของมณสักหน่อย”

คุณหญิงพิมพ์ผกาเหลือบมองสะใ้้คนโตอย่างตำหนิ
พิธานพูดขึ้น “ผมขอตัวเข้าไปดูแม่ก่อนนะครับคุณย่า เชิญทุกคน
ทานอาหารกันตามสบาย ไม่ต้องเป็นห่วง ผมจัดการเอง”

เจ้าของบ้านเช่า

พิธานมองหญิงร่างบอบบางซึ่งบัดนี้นั่งอยู่ริมบ่อปลาจารย์ในสวน ภายในมีปลาหลายสีกำลังแหวกว่ายอย่างพลิดพลิน แต่คนนั่งดูกลับกำลังร้องไห้

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งข้างๆ “วันนี้อาหารอร่อยมากนะครับแม่”

มารดาปาดน้ำตา พิธานจึงโอบไหล่ให้ท่านเอนมาพิงเขา และปล่อยให้ท่านร้องไห้

“แม่คิดถึงน้อง”

“ผมก็เหมือนกันครับ”

ไม่มีวันไหนที่พิธานไม่คิดถึง เด็กหญิงตัวกลมป้อมที่ส่งเสียงเจื้อยแจ้วไม่มีวันหยุด อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนั้นเปลี่ยนแปลงชีวิตใครหลายคน บิดาถึงกับหยุดงานไปเป็นเดือนเพราะทนรับความจริงไม่ได้ มารดาลาออกจากงานเพื่อใช้เวลาทำใจ ภายในบ้านเต็มไปด้วยความเศร้าเมื่อเผชิญกับการสูญเสียครั้งใหญ่...เด็กหญิงซึ่งเปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจจากไปและไม่มีวันหวนคืนมาอีก

พิชานเองก็อยู่ในสภาวะโคม่า เขาหมดสติไปเกือบเจ็ดวัน แต่พอฟื้นขึ้นมากลับจำอะไรไม่ได้เลย เด็กชายจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าวันนั้นเกิดอะไรขึ้นทุกอย่างเหมือนมีม่านหมอกปกคลุม ทุกครั้งที่นึกถึงก็ปวดศีรษะขึ้นมาแทนที่แพทย์ลงความเห็นว่าเป็นเพราะการกระทบกระเทือนทำให้ความจำบางช่วงสูญหายไป มณฑดาเป็นผู้เห็นเหตุการณ์คนแรกและพาเด็กทั้งสองส่งโรงพยาบาล แต่โชคร้ายที่น้องสาวของเขาเสียชีวิตตั้งแต่ก่อนมาถึงโรงพยาบาล แพทย์บอกว่าเด็กน้อยตกบันไดและคอหัก

“ลูกว่าตอนนี้ห้องไปเกิดใหม่หรือยัง”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำทั้งที่ไม่แน่ใจเลยสักนิด นับตั้งแต่วันนั้นเขาไม่เคยฝันถึงน้องสาวเลย ที่แยกก็คือเขาไม่มีความทรงจำในคืนนั้นหลงเหลืออยู่เลย

“ทำไมครอบครัวเราถึงโชคร้ายอย่างนั้นะ ทำไมต้องเกิดเรื่องแบบนี้ด้วย ถ้าวันนั้นแม่ไม่ทิ้งลูกไว้ตามลำพังก็คงไม่เป็นแบบนี้” เพียงจินตนาการ

“แม่อย่าโทษตัวเองเลยครับ ทุกอย่างไม่ใช่ความผิดของแม่สักนิด”

เพียงจับบีบมือลูกชาย สบตาพิชานตรงๆ “มันก็ไม่ใช่ความผิดของแทนเหมือนกันนะลูก”

ชายหนุ่มล้าคอขมปรี่า เขาพยายามปลอบตัวเองเช่นเดียวกันแต่ก็ทำใจไม่ได้ ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในบ้านเมื่อสิบกว่าปีก่อน รู้แต่เด็กสองคนตกบันไดลงมา...เมื่อมณฑดามาถึง ทั้งคู่ก็นอนอยู่ที่ชั้นล่างสุด เลือดนองเต็มตัว หล่อนรีบนำตัวหลานทั้งคู่ไปส่งโรงพยาบาลทันที

“ผมทราบบครับ”

“แม่ไม่อยากจะให้แทนโทษตัวเอง แม่เห็นแทนทำงานหามรุ่งหามค่ำพักผ่อนเสียบ้างนะลูก”

หลายคนอาจทำทุกอย่างเพื่อให้ลืม แต่ทางออกของพิชานคือทำตัวให้เป็นประโยชน์ เขาอยากเป็นอาจารย์แพทย์ที่ดี เป็นหมอเพื่อชดเชยความผิดในอดีต เพื่อนๆ ในคณะต่างขนานนามว่าเขาเป็นเจ้าชายน้ำแข็ง แม่จะมี

หน้าตาหล่อเหลา แต่กลับเก็บเนื้อเก็บตัว มีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวก็คือ
คราเท่านั้น

“ผมก็พยายามอยู่ครับ”

“อันที่จริงหนูแววกก็เป็นคนดีนะจ๊ะ”

“แต่ผมไม่ได้ชอบแวว”

“แล้วลูกรู้ชอบใครล่ะจ๊ะ ลูกหมายตาใครเอาไว้หรือเปล่า” มารดาคิด
เสมอว่าหากพิชานมีลูก ฝันร้ายในอดีตคงจะถูกลืมเลือนไป หากในครอบครัว
มีเด็กสักคน ความผิดในอดีตจะไม่ถูกกล่าวถึง จึงพยายามคะยั้นคะยอให้
ลูกชายมีแฟน

“ยังไม่มีครับ”

“แต่แม่ว่าน่าจะมีนะ”

“โธ่! แม่ครับ วันๆ ผมทำแต่งาน จะไปเจอใครได้”

“บางทีเนื้อคู่ก็มาโดยเราไม่รู้ตัวนะลูก เธอคนนั้นอาจเป็นคนที่เหมาะสม
จำได้แม่นโดยไม่ต้องพยายามเลยก็ได้”

ภาพหญิงสาวสวมเสื้อยืดสีขาวยีนแอบอยู่ข้างเสาประตูชั้นในหัว พิชาน
เห็นหล่อนครั้งแรกในวันประกาศผลสอบ เขาเคยคิดว่าหล่อนคือนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่พอได้เข้าไปเรียนในคณะแพทยศาสตร์จริงๆ ถึง
รู้ว่าไม่ใช่

น่าแปลกที่ดวงตากลมโตคู่นี้กลับติดตรึงอยู่ในความทรงจำเสมอมา
มันทำให้พิชานคิดถึงใครบางคนในวัยเด็ก เพียงแต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก
ตลอดหกปีที่เรียนแพทย์ เขาพยายามตามหาหญิงสาวทั่วทั้งมหาวิทยาลัย
แต่กลับไม่พบหล่อนสักครั้ง จนกระทั่งเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางเขาถึงได้
ทำใจเพราะชีวิตมีแต่งงานและการเรียน...เห็นที่เขาจะต้องอยู่เป็นโสดไปตลอด
เสียแล้ว

“ไม่รู้ครับ แต่ผมมีลางสังหรณ์ว่าคงจะได้เจอกับเธอเร็วๆ นี้”

มีรันดาไม่เคยปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยู่ในสภาวะชักหน้าไม่ถึงหลังแบบนี้ หลังจากเขียนโครงเรื่อง วางพลอตหลัก และพลอตรองเสร็จเมื่อวาน หญิงสาวก็เริ่มทำแคแรกเตอร์ต่อทันที หล່อนเลือกวิธีตอบคำถามตัวละครซึ่งจะทำให้ผู้เขียนเห็นภาพชัดเจนที่สุดในกาเขียนนิยาย นักเขียนจะต้องรู้จักตัวละครของตนเป็นอย่างดีทั้งด้านการศึกษา พื้นฐานครอบครัว รายได้ เงินเก็บ และความชอบ แต่ปัญหาใหญ่ก็คือตัวละครเอกของหล່อนเป็นแพทย์ อาชีพซึ่งไกลตัวเหลือเกิน...ผ่านไปเกือบชั่วโมง หน้ากระดาษจึงยังว่างเปล่า

หญิงสาวทอดตามองนิตยสารกองโต อีกทั้งข้อมูลในอินเทอร์เน็ตอีกพะเรอเกวียน รวมถึงคลิปทางการแพทย์ที่เปิดค้างไว้บนหน้าจอ แต่จนแล้วจนรอดหล່อนก็ยังไม่รู้ว่าคนที่เป็นแพทย์ที่แท้จริงนั้นวันหนึ่งๆ กิจวัตรมีอะไบ้าง ทศนคติของพวกเขาเป็นเช่นไร

ตั้งแต่เด็กจนโต แพทย์ที่มีรันดาู้จักก็มีเพียงสามคนเท่านั้น คนแรกคือหมอประสิทธิ์ คัลยแพทย์ซึ่งผ่าตัดป่าสมใจ แต่หลังจากได้ผลชิ้นเนื้อและพบว่าเป็นมะเร็ง เขาก็โอนเคลสิให้นายแพทย์กำพลรักษาด้วยยาเคมีบำบัดต่อทันที

หญิงสาวเพิ่งรู้ว่าปัจจุบันผู้ป่วยโรคมะเร็งมีมากเหลือเกิน ในยุคสมัยที่ทุกอย่างเจริญ โรคภัยของมนุษย์ก็ร้ายแรงขึ้นด้วย บางทีอาจเป็นเพราะโลกเต็มไปด้วยมลภาวะ หรือไม่ก็มนุษย์เอาแต่รักความสบายจนละเลยการออกกำลังกาย รวมถึงไม่ใส่ใจต่อสุขภาพ อาหารที่มีการปรุงแต่งและอุดมไปด้วยสารเคมีและมลพิษตกค้างทำให้ปัจจุบันมีคนป่วยมากขึ้น

มีรันดาู้ซึ่งความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี ทุกวันหล່อนต้องตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อไปปรับบัตรคิว จำนวนผู้ป่วยที่ต้องใช้เคมีบำบัดมีจำนวนมาก กว่าจะไปให้ยากี่ล่วงไปถึงช่วงบ่าย แพทย์ที่ดูแลผู้ป่วยก็มีจำนวนจำกัด เวลาอธิบายก็น้อยลงไปด้วย ตลอดเวลาปีครั้งที่ป่าของหล່อนเข้ารับการรักษา มีรันดาได้คุยกับแพทย์เจ้าของไข้ันบครั้งได้ ท่านพยายามรวบรวมและเน้นใจความ

สำคัญ แต่สำหรับญาติคนไข้อย่างหล่อนแล้วยังไม่พอ สิ่งที่หญิงสาวต้องการ
รู้คืออาการของปาดิขึ้นหรือแย่ง และจะมีโอกาสหายเป็นปกติได้หรือไม่

แพทย์คนสุดท้ายที่มีรันทารูจักก็คือพิธาน จะบอกว่ารูจักก็พูดได้ไม่
เต็มปากนัก เพราะครั้งสุดท้ายที่ได้คุยกันคือสมัยประถมศึกษาปีที่สี่...ชาย
หนุ่มเรียนจบแพทย์ตั้งแต่ปีที่แล้ว อาจารย์หลายภาควิชาทาบทามให้เป็น
อาจารย์ ชายหนุ่มคงจำเด็กหญิงตัวอ้วนกลม ผมพู่ พันเหียนซึ่งนั่งอยู่ติด
กันไม่ได้

สมัยก่อนมีรันทาผิวคล้ำมาก เพื่อนๆ พวกนี้ล้อหล่อนว่าตัวดำเหมือน
ถ่านบ้างเหมือนข้าวอกหน้าบ้าง มีเพียงพิธานคนเดียวที่ไม่เคยรังเกียจแถม
ยังไม่เคยล้อให้ได้เจ็บอาย แม้ตอนนี้มีรันทาจะกลายเป็นหญิงสาวรูปร่าง
เพรียว ผมหยักศกหยิกเป็นลอนตามธรรมชาติ แต่ออกจะยุ่งนิดๆ เพราะ
เจ้าตัวไม่ค่อยได้สัมผัสกับหัวเฝ้าไทร ไบหน้ารูปไข่ที่เพื่อนสาวมักจะพูด
เปรยๆ ว่า

‘ความจริงรันทาน่ารักดินะ น่ารักเหมือนตุ๊กตา ตาโตโตเกือบครึ่งหน้า
ด้วยซ้ำ’

มีรันทาคิดว่านั่นเป็นคำชม แต่เพื่อนสาวกลับเอ่ยต่อ

‘ถ้ารูจักแต่งเนื้อแต่งตัวเสียบ้าง จะไม่ดูเป็นยายเพิ่งแบบนี้’

ใครบ้างไม่อยากแต่งตัว ใครบ้างไม่อยากสวย ถ้าหล่อนไม่ใช่นักเรียน
ใส่แหม่งที่เขียนนิยายแล้วยังไม่ได้ตีพิมพ์ก็คงไม่ต้องมาประหยัดค่าแต่งตัว
ขนาดนี้ ยิ่งต้องนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ตลอดทั้งวัน ผิวจึงขาวซีดลง
เรื่อยๆ

ปานนี้พิธานจะเป็นยังไงบ้าง หล่อนไม่ได้เจอกับเขามาหลายปีแล้ว
ผู้ชายหน้าตาดีอย่างเขาคงมีแฟนไปแล้ว บางทีอาจเป็นหมอดูด้วยกันหรือไม่ก็
อาจเป็นพยาบาล เขาคงลืมไปแล้วว่าเคยสัญญาว่าโตขึ้นจะแต่งงานกัน...

หญิงสาวถอนหายใจ ใช้นิ้วนิ้วกดขมับอย่างที่ทำประจำเสมอเวลา
เครียด...ป่วยการที่จะคิดถึงอดีตที่ไม่มีวันเป็นจริง ตอนที่กำลังพักสายตา

นั่นเองมีรินดาได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากชั้นล่างของบ้าน ถ้าเป็นกลางคืน หล่อนคงตกใจว่ามีขโมยบุกเข้าบ้าน แต่สายๆ อย่างนี้จะไม่มีใครอื่นไม่ได้ นอกจากป้าสำออง... หล่อนโคลงศีรษะแล้วลุกจากเก้าอี้ แม้ตอนนี้ไม่อยากจะเชื่องกับเรื่องหงุดหงิดใจเลยก็ตาม แต่ก็ทนไม่ได้ สุดท้ายก็ย่องลงไปชั้นล่างเพื่อจัดการกับต้นตอของเสียง

หากจัดอันดับเจ้าของบ้านจอมจู้่น ป้าสำอองคงมาเป็นอันดับต้นๆ เพราะนอกจาก 'เคี้ยว เค็ม จุกจิก ขี้บ่น' แล้ว ยังสอดรู้สอดเห็นอย่างร้ายกาจตลอดสี่เดือนที่มีรินดาเข้าบ้านหลังนี้ ป้าต้องมาวุ่นวายอยู่เรื่อย นับตั้งแต่เปิดประตูเข้ามาในบริเวณบ้านโดยพลการ อ้างว่ามาสำรวจความเรียบร้อย ก๊อคน้ำ ถังแก๊ส และอีกสารพัดที่อีกฝ่ายจะหาข้ออ้าง หรือหนักรื้อเข้าก็บอกว่าได้ยินเสียงเหมือนขโมยขึ้นจึงรีบปีนเข้ามาดูด้วยความเป็นห่วง

ระหว่างที่กำลังเดินหาบ้านเช่า มีรินดาได้ยินกิตติศัพท์เกี่ยวกับความแปลกของเจ้าของบ้าน แต่พอประสบกับตัวเองถึงได้รู้ว่าทุกอย่างเทียบไม่ได้สักกระพริบตาของสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

ป้าสำอองเป็นเจ้าของบ้านที่ไม่เคยคิดว่าบ้านเช่าเป็นสิทธิ์ขาดของผู้เช่า แต่กลับคิดว่ามันคือสมบัติที่ต้องร่วมด้วยช่วยกันดูแล ดังนั้นจึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะมีกุญแจสำรองและเข้านอกออกใน แม้กระทั่งในช่วงที่เจ้าของบ้านกำลังหลับสบายอยู่บนห้องนอน หลายครั้งเข้ามาเดินตรวจในครัวเพื่อป้องกันอัคคีภัย หรือไม่ก็มาช่วยดูแลก๊อคน้ำในสวนด้วยเกรงว่าจะทำให้ก๊อคน้ำแพงจนผู้เช่าไม่มีเงินจ่าย ยังไม่นับความสอดรู้สอดเห็น ไม่ว่าจะใครผ่านไปใครมา ป้าเป็นต้องเห็น สายตาประดุจเหยี่ยวเอาแต่จ้องมองที่ประตูตลอดเวลา

วันนี้ก็เป็นอย่างที่มีรินดาคิด เพราะเมื่อก้าวลงมาถึงชั้นล่างของบ้านแล้วแฉ่ประตูหน้าออกไป สายตาก็ปะทะเข้ากับผู้บุกรุกร่างอวบซึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตรงหน้าต่างครีวพอดิบพอดิ

ป้าสำอองสวมชุดอยู่กับบ้านลายดอกแขนงุดเผยให้เห็นท่อนแขนอวบ

ใหญ่ เอวหนาจนหาแทบไม่เจอ ผมตัดหยิกเป็นลอนๆ ซึ่งบัดนี้มีโรลม้วนอยู่เต็มหัว ทุกครั้งที่ม่ใครถามถึงที่มาของทรงผม เจ้าตัวก็มักจะตอบอย่างภูมิใจว่าเป็นทรงเดียวกับนักแสดงชื่อดัง ‘หมีว ลลิตา’ สมัยเล่นละครเรื่องปริศนาเมื่อหลายสิบปีก่อน ตรงผนังบ้านยังมีรูปถ่ายของนักแสดงสาวเอาไว้ประกอบคำอธิบายอีกด้วย แต่มีรันดาบังเอิญรู้ว่าสาเหตุที่ป้าภูมิใจก็เพราะทรงผมนี้ได้มาในราคาถูกแสนถูก เพราะบิบบอคอเกมบังคับช่างปากซอยให้ทำในราคาแค่สามร้อยบาท หากไม่ยอมแจะขึ้นค่าเช่า จนสุดท้ายช่างผมจึงจำต้องยอม

“ป้าทำอะไรคะ” มีรันดาโผล่ขึ้น

ทันทีที่ได้ยินเสียงเรียก เจ้าตัวก็สะดุ้งโหยง เงยหน้า เมื่อถูกจับได้ว่าแอบมองเข้าไปในตัวบ้านก็ยิ้มเจื่อนๆ “อ๊อ! หนูรันนี่เอง มาไม่ให้สும்ให้เสียตกใจหมด”

หญิงสาวส่ายหน้า ตกลงนี่คือบ้านของป้าสำอองหรือของหล่อนกันแน่ แต่ป่วยการที่จะหงุดหงิดเพราะแต่ไหนแต่ไรท่านก็ทำเช่นนี้เป็นประจำ ถ้าเทียบกับเจ้าของบ้านหลังเก่าที่มีรันดาเคยเช่าอยู่ รายนั้นแทบไม่มาจูนจ้าน แต่หลังจากป้าเสียชีวิต มีรันดาจึงตัดสินใจคืนบ้านและย้ายมาเช่าหลังที่เล็กลงเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

“ป้ามีอะไรกับรันหรือเปล่าคะ”

“ป้ามีธุระก็เลยเข้ามาหา เมื่อเข้าตอหนกโมงป้าเห็นผู้หญิงเดินออกจากบ้านไป คิดว่าหนูรันไปทำงานเสียอีก”

มีรันดายิ้มแห้งๆ... หล่อนควรดีใจใช้ไหมที่มีคนคอยดูแลสอดส่องพฤติกรรมใกล้ชิดขนาดนี้ ถึงกับรู้ว่าออกไปข้างนอกตอไหน กลับมาบ้านตอไหน หญิงสาวคงเป็นผู้เช่าที่โชคดี ไม่ต้องกังวลว่าจะมีขโมยขึ้นบ้าน เพราะป้าสำอองคงจะใช้เครื่องเซอร์ตีไฟฟ้าจับขโมยมัดไว้รอตอกลับถึงบ้าน

“คงเป็นสัมมิจิตนะคะ วันนี้ออกไปทำงานตั้งแต่เช้า”

“พักนี้เพื่อนหนูมีงานยุ่งหรือ เห็นหายหน้าไปตั้งหลายวัน ปล่อยให้

หนูรันนอนคนเดียว”

“ใช่ค่ะ สัมผัสต้องออกต่างจังหวัดบ่อยๆ ช่วงนี้ก็เลยไม่ค่อยได้มาค้าง
ตกลงป้ามีอะไรกับรันหรือเปล่าคะ”

“ป้าแค่จะมาเตือนหนู เรื่องค่าเช่า”

ป้าลำอางยิ้ม เป็นยิ้มแบบที่มีรันดารู้ซึ่ง ป้าขึ้นชื่อเรื่อง ‘เต็ม’ ทุกเดือน
พอครบกำหนดชำระค่าเช่าบ้านเป็นต้องแวะมาทวง ถ้าหากจ่ายค่าเช่าบ้านช้า
ป้าลำอางจะต้องบ่นเพิ่มอีกพะแระแคะแคะ

“แต่มันอีกตั้งอาทิตย์ไม่ใช่หรือคะกว่าจะถึงกำหนดจ่ายค่าเช่า”

มีรันดาแย้ง

“นั่นก็ใช่จ๊ะ แต่ป้าเห็นว่าหนูยุ่งๆ ก็เลยกลัวว่าจะลืม”

“ไม่ลืมหรอกค่ะป้า รันเตรียมเอาไว้แล้ว”

“อ๊ย หนูรันนี่น่ารักจริงๆ ป้าคิดไม่ผิดเลยที่ให้หนูเช่า ถ้าเป็นคนอื่น
นะ ป้าต้องให้จ่ายค่าเช่าล่วงหน้าสามเดือน แต่นี่เห็นว่าหนูเป็นคนดี แล้วก็
กำลังลำบาก”

หลังจากป้าสนใจเสียชีวิต มีรันดาก็ประสบปัญหาเรื่องเงินสุดๆ กว่า
จะได้รับเงินจากกรมธรรม์ประกันชีวิตก็ผ่านไปสองเดือน แถมหล่อนยังต้อง
นำไปใช้หนี้ซึ่งหยิบยืมมาจนเหลือติดตัวไม่กี่บาท สภาพชักหน้าไม่ถึงหลัง
ยิ่งผนวกกับนิยายไม่ได้ตีพิมพ์จึงทำให้ขาดรายได้

“ค่ะ รันทราบ ถ้าป้าลำอางไม่ช่วย รันก็คงไม่มีที่ซุกหัวนอน ขอขอบคุณ
มากนะคะ”

หญิงสาวประนมมือไหว้ อีกฝ่ายจึงฉีกยิ้มจนเห็นฟันขาว

“ที่ป้ามาเตือนไม่ใช่อะไรหรอกนะ เป็นห่วงตามประสาคนคุ้นเคย แล้ว
นี่หนูรันอยู่คนเดียวหรือจ๊ะ”

หญิงสูงวัยเหลือบมองเข้าไปในบ้านอย่างถวิลวิสาสะ

มีรันดาไม่รู้จะห้ามยังไง มันคงเป็นนิสัยของป้าไปแล้วที่คอยสอดส่อง
ทุกคนอยู่เรื่อย “ค่ะ”

“วันนี้ไม่ต้องออกไปทำงานหรือหรือ”

“ร้านเป็นฟรีแลนซ์ค่ะ ทำงานอยู่กับบ้าน”

“เห็นมีคนบอกว่าหนูเป็นนักเขียนใช้ใหม่จะใช้นามปากกาอะไร บอกป่าได้ไหม”

มิรันดาพิมพ์พำในใจ... ต้องเป็นนาโกร้านกาแฟปากซอยแน่ๆ ที่บอกความลับนี้แก่ป่าล่าเอง ทั้งที่หล่อนกำชับนักหนาว่าอย่าแพร่งพรายให้อีกฝ่ายรู้เป็นอันขาด

“นี่ป่าอ่านนิยายด้วยหรือคะ”

“ก็อ่านบ้างจะ อย่างนักเขียนที่ชื่อลิลลี่หอมไงจะ ป่าอ่านของเขาทุกเล่มแล้วก็ชอบมากๆ วันก่อนลิลลี่มันเท็งออกข่าวว่านิยายได้เป็นละครตั้งหลายเรื่องแน่ ถ้าได้ฉายเมื่อไหร่ป่าจะติดขอบจอไม่พลาดแน่”

‘ยายลิลลี่หอมอีกแล้ว’ มิรันดาค่อน ทำไม่ต้องไต่ยีนชื่อน้อยอยู่เรื่อย ขณะที่อีกฝ่ายเป็นนักเขียนขาขึ้น มีผลงานขายดี หล่อนก็ยังคงสถานะนักเขียนไส้แห้งอยู่จนบัดนี้

“ร้านไม่ยกรู้ว่าป่าก็ซื้อนิยายของคุณลิลลี่หอมด้วย”

“เปล่าหรือจะซื้อทำไมให้เปลือง หนังสืออะทิ้งไว้อีกหน่อยก็มีพวกปลวกมดมาทะเล เสียตายออก ป่ายืมคนข้างบ้านอ่านดีกว่า เดี่ยวนี้รัฐบาลเขารณรงค์ให้อุรักษ์ต้นไม้ ถ้าทุกคนซื้อหนังสือ ต้นไม้ก็ต้องถูกโค่นมาเป็นกระดาษ โลกเราก็ยิ่งร้อนขึ้นอีกสิจ๊ะ”

แม้จะรู้ว่าไม่เกี่ยวกับประการทั้งปวง ทั้งหมดนี้เพราะความซิงก์ของป่าล่าเองมากกว่า แต่มิรันดาก็เอาแต่ยิ้ม ไม่เถียง

“ถ้าป่าไม่มีอะไรแล้ว รันขอตัวขึ้นไปทำงานก่อนนะจ๊ะ”

มืออวบอ้วนยื่นมือหล่อนไว้ เหลือบมองเข้าไปในบ้านอีกครั้งอย่างสอดรู้

“หนูรันอยู่บ้านคนเดียวคงเหงา ถ้าจะให้ป่ามาอยู่เป็นเพื่อนดีไหม” ป่าล่าเองเสนอย่างอารี

“ไม่ต้องค่ะ!” มิรันดาโพล่งขึ้นอย่างลึ้มตัว ขึ้นให้ป้าสำอางมาอยู่ด้วย มีหวังหล่อนต้องบ๊ายบายแน่ๆ แค่อ้อยยืนคุยกันกลับไปเขียนนิยายก็คงจะไม่ติด...สีหน้าเจื่อนลงของอีกฝ่ายทำเอาหญิงสาวต้องปรับเสียงให้อ่อนลง “เอ่อ...หมายถึง...ฉันอยู่เองได้”

“แต่หนูเป็นผู้หญิง อยู่ตัวคนเดียวคงลำบาก ให้ป้ามาอยู่เป็นเพื่อนดีกว่านะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันชินแล้ว อีกอย่าง...แถวนี้ก็ปลอดภัยไม่ใช่หรือคะ”

แถวบ้านหล่อนไม่ใช่บ้านของพวกผู้ดีมีเงิน บ้านแต่ละหลังก็ซ่อมซ่อม ถ้าโมยะจะหมายตบ้านไหนก็น่าจะเป็นบ้านของป้าสำอางเองนั่นแหละ เพราะแค่ทองหยองที่ประโคนใส่ก็ทำเอาตาลายไปหมดแล้ว ยังไม่นับเครื่องใช้ภายในบ้านที่ล้นแล้วแต่เป็นข้าวของราคาแพง

สามีของป้าสำอางรับราชการ ท่านมีชื่อว่าบุญเกิด เป็นคนสมถะ แต่ลูกชายเพียงคนเดียวนี้ลิ ใช้เงินราวกับเบียร์

“ก็ปลอดภัยนะจ๊ะ แต่อยู่บ้านคนเดียวอาจจะฟุ้งซ่านได้ ถ้าให้ป้ามานั่งด้วย มีอะไรจะได้ปรึกษากัน อีกอย่างจะได้ประหยัดค่าไฟด้วยจ๊ะ”

ป้าสำอางมานั่งบ้านหล่อนก็เท่ากับประหยัดค่าไฟบ้านตัวเอง เออเนาะ! ความคิดดีๆ แบบนี้มีอีกไหม หนึ่งคือไม่ต้องเสียค่าไฟบ้านตัวเอง แถมข้อสองคือได้สอดส่องเพื่อนบ้านไปด้วย

“ฉันไม่เป็นไรจริงๆ นะคะ ขอบคุณป้ามากนะคะ”

“เหม...คนกันเองไม่เห็นต้องเกรงใจเลย”

มิรันดาถอนหายใจ คิดว่าจะปฏิเสธแบบบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่นยังไม่แต่จู่ๆ ป้าสำอางก็ทำจมูกพุดพิด

“เฮ้ะ! ใครจูดรูป”

“ไหนคะ ไม่มี”

“แต่ป้าได้กลิ่น” สำอองติง “ป้าเคยกำชับหนูรันแล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องไฟนี่ป้าขอห้ามเด็ดขาด ทั้งรูปทั้งเทียน ห้ามจุด เกิดไฟไหม้ขึ้นมาจะทำยังไง”

“ฉันไม่ได้จุดธูปจริงๆ นะคะ สาบานได้ บ้านฉันไม่มีห้องพระแล้วจะจุดธูปไปทำไม”

ป้าล่าอามองไปรอบๆ ด้วยท่าทางระแวง รู้สึกถึงเงาแวบๆ วิ่งผ่านหน้าต่างไป ก่อนจะถลึงตาโต “นี่บ้านหนูฉันมีเด็กด้วยหรือจ๊ะ”

“เด็ก?” มิรันดาทวนคำ เหลือบมองเข้าไปในบ้านข้างพร้อมกับส่ายหน้า

“ไม่มีนี่คะ บ้านฉันไม่มีเด็ก”

“แต่เมื่อครูนี้อ่าเห็น เด็กผู้หญิงใส่กระโปรงสีฟ้าๆ วิ่งผ่านหน้าต่างไปเมื่อตะกี้นี่เอง อย่ามาโกหกป้านะ”

ป้าล่าอามองผ่านหน้าต่างอย่างสอดรู้สอดเห็น จู่ๆ บรรยากาศรอบตัวก็เย็นลง มิรันดาตามองตามก่อนจะส่ายหน้า

“ไม่มีจริงๆ นะคะป้า”

“แต่ป้าเห็นแน่ๆ เมื่อครูนี้อ่ามีเด็กผู้หญิงวิ่งผ่านหน้าต่างไป ญาติหนูฉันหรือจ๊ะ”

“บ้านฉันไม่มีเด็กจริงๆ ค่ะป้า ไม่เชื่อป้าเข้าไปดูเองสิคะ”

ป้าล่าอามองเดินเข้าไปในครัว เหลียวซ้ายแลขวา เมื่อมองไม่เห็นใครจึงเปลี่ยนใจเดินย้อนกลับมาในห้องนั่งเล่นแทน บนโซฟาสีตุ่นบัดนี้มีตุ๊กตาวางตั้งอยู่ ป้าเจ้าของบ้านเข้าหยิบตุ๊กตาขึ้นมาดู

“โหนหนูฉันว่าไม่มีเด็ก แล้วตุ๊กตาตัวนี้มาจากที่ไหน”

มิรันดาถอนหายใจ สูดหายใจจำต้องบอกความจริง “ตุ๊กตาตัวนี้ฉันเพิ่งได้มาจากป้าคนหนึ่งก่อนจะเสียชีวิต แกยกให้ฉัน บอกให้ฉันเก็บรักษาไว้ให้ดี”

“อะ... ของคนตายนั่นหรือ” ป้าล่าอามพิงพำ อ้าปากค้าง รีบปล่อยตุ๊กตาร่วงผล็อยลงบนโซฟาทันทีแล้วกระโดดไปอยู่อีกฟากหนึ่งของเก้าอี้ สีหน้าเผือดซีด

“ป้าแกยกให้ฉัน แต่ฉันกะว่าถ้ามีญาติมาติดต่อ ฉันก็จะคืนตุ๊กตาให้ไป”

“หนูฉันนี่ก็ยังไปถึงเก็บของคนตายเอาไว้ มันไม่ตื้นี่ใหม่ เกิดกลางค่า”

กลางคืนเจ้าของเขามาทวงคืนจะทำยังไง” ป้าสำอองตั้ง

“รันก็ไม่ต้องอยากหรอกค่ะ แต่ทำยังไงได้ ไหนๆ ก็รับมาแล้ว อีกอย่าง ตู๊ดตานี้ก็น่ารักดี คงเป็นของรักของหวง เพราะรันเห็นกอดติดตัวไว้ตลอด”

“อ้อ! ป้าไม่เอาด้วยหรอก ดุซึเนีย แคล้จับยังชนลูกซู้เลย”

มิรันดาก็รู้สึกเช่นกัน หล่อนเล็กก็อย่างสงสัย จู๋ๆ ก็รู้สึกเหมือนชนลูกขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ลมเย็นพัดผ่านผิวกายจนต้องห่อตัวลีบ

“ลมคงพัดมากกว่าคะป้า ถ้ายังงี้ป้ากลับไปพักที่บ้านเถอะนะคะ ใส่เสื้อแขนกุดแบบนี้ ลมแรงๆ จะไม่สบายได้ ถ้าไม่มีอะไรแล้ว รันขอตัวขึ้นไปทำงานก่อนได้ไหมคะ งานกำลังเร่งคะ อาทิตย์หน้าต้องส่งแล้ว”

“ก็ได้จ๊ะ เที่ยุหนุรันตามสบาย ป้าก็จะกลับแล้ว”

ป้าสำอองหันหลังกลับ แต่ตอนนั้นเองเงาบางอย่างก็วิ่งผ่านหลังไปพร้อมกับแรงกระตุกที่กระโปรง ท่านหันหลังขวับ พุดเสียงแหลม “เอ๊ะ!”

“มีอะไรอีกหรือคะป้า”

ป้าสำอองขยับตัวอย่างหวาดๆ ลูบไปตามท่อนแขน มองไปรอบๆ ห้องอย่างระแวง สีหน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม

“ปละ...เปล่าหรือจ๊ะ ป้าเพียงแต่รู้สึกเหมือนมีคนมาดึงกระโปรง”

“ดึงกระโปรง? ใครหรือคะ”

“ปะ...ป้าคงจะคิดไปเองมากกว่า” คนตรงหน้าบอกละล่ำละลัก “ปะ...ป้าว่าป้ากลับดีกว่า สงสัยจะไม่สบายอย่างที่หนูรันบอกจริงๆ ดุสิ ชนลูกแล้ว ลูกอีก”

“รันไม่ไปส่งนะคะ”

“จ๊ะ ป้ากลับเองได้”

ป้าสำอองยังเดินไม่พ้นประตูด้วยซ้ำ มือลึกลับก็โผล่มาจับขา เจ้าตัวร้องเสียงหลง “ว้าย!”

“อะไรหรือคะป้า”

“ปละ...เปล่าจ๊ะ ลมคงพัดแรงนะ รู้สึกเหมือนขาเย็นๆ เหมือนมีคน

มาจับขา” บ้าลำอางเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนจะเดินตรงรี่ไปที่ประตู แต่ความ
เค็มทำให้เจ้าตัวไม่วายตะโกนไล่หลังมา “อย่าลืมนะจ๊ะ ลีนเดือนนี้หนูรัน
อย่าลืมหาเงินค่าเช่ามาจ่ายให้ตรงเวลา”

“คะ รันไม่ผิดเวลาแน่ วันจันทร์หน้าแปดโมงตรง เงินค่าเช่าจะอยู่บน
โต๊ะแน่นอน”

ร่างอวบเดินหน้าซีดออกไปจากบ้าน ระหว่างนั้นก็เหลียวกลับมามอง
เป็นระยะๆ

มีรันดาโคลงคิระชะอย่างระอา หล่อนถอนหายใจเอือกใหญ่ เดินตรง
ขึ้นบันไดโดยไม่รู้เลยว่าบนโซฟาตัวเดิมซึ่งเคยมีตุ๊กตาวางอยู่บัดนี้มีเด็กหญิง
สวมชุดกระโปรงฟ้าลายจุดนั่งกอดอกยิ้มร่าอย่างพอใจผลงานตัวเอง

“สมน้ำหน้า อยากมากวนใจพี่รันตีนัก เจอฤทธิ์ลีนเสียมั่ง”

นักเขียนสาวขึ้นไปถึงห้องนอนพอดี หล่อนทรุดตัวลงบนเก้าอี้และเริ่ม
ต้นทำงานต่อ เหลือบไปมองบนเตียงแล้วก็ขมวดคิ้วเมื่อมีบางอย่างแวบขึ้น
มา แต่เพราะไม่ได้เอะใจจึงเปลี่ยนมามองหน้าจอคอมพิวเตอร์แทน

มีรันดาลืมเรื่องสำคัญบางอย่างไป หากคิดทบทวนดูแล้วอาจทำให้
เจ้าตัวขุ่นลุกซู่ เพราะเมื่อครู่นี้ตอนลงไปดูผู้บุกรุก หล่อนหงุดหงิดจนลืม
หยิบตุ๊กตาดัดมือลงไปด้วย!

“ไปแก๊งพวกมนุษย์อย่างนั้นมันจะดีหรืออีหนู”

เสียงดังมาจากพระภูมิเจ้าที่ซึ่งสวมชุดราชปะแตนสีขาว ผมของท่าน
เป็นสีดอกเลา มีท่าทางใจดี ท่านทอดตามองวิญญาณเด็กอย่างระอา

“ทำไมจะไม่ดีละเจ้าคะ ท่านก็เห็นว่าป่าคนนี่ชอบยุ่งเรื่องของพี่รัน
ขนาดไหน”

วิญญาณเด็กก็นึกถึงตอนที่เห็นหญิงร่างอวบก้มๆ เงยๆ อยู่ตรง
หน้าต่างอย่างถือวิสาสะแล้วถึงกับขุ่น นอกจากจะสอดรู้สอดเห็นแล้ว บ้า
ลำอางยังเดินดุ่มๆ เข้ามาในบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกด้วย แม้รู้ว่าไม่

สมควรกลั่นแกล้งมนุษย์ แต่ไพลินก็ห้ามตัวเองไม่ได้ ที่แรกเด็กหญิงตั้งใจจะปรากฏกายให้อีกฝ่ายเห็น แต่หลังจากคิดทบทวนดูแล้วจึงเปลี่ยนใจเป็นแกล้งกระโดดไปเกาะต้นคอของอีกฝ่ายแทน วิญญาณที่เกาะอยู่บนหลังทำเอาเจ้าตัวขนลุก แต่แทนที่จะหยุดกลับยังคงรุกเร้ามีรินดาต่อ สุดท้ายไพลินจึงแกล้งดึงชายกระโปรงและจับขาสร้างความตกใจให้ไม่น้อยจนล่าถอยไปโดยเร็ว

“แต่ถึงยังไงเจ้าก็เป็นวิญญาณ ไปแกล้งมนุษย์มันบาปนะ ผลอ้อจะทำให้พลังของเจ้าลดลง”

“แต่ลินไม่ได้ตั้งใจนี่เจ้าคะ ลินแค่ไม่อยากให้ป่าเข้ามายุ่งกับพี่ริน ดุขินี่เหี้ย พอทะเลาะกันพี่รินก็เลยเขียนนิยายต่อไม่ได้เลย”

หลังจากป่าสำอองกลับไป มีรินดานั่งหัวเสียวอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ แม้ว่าจะพยายามเขียนนิยายต่อจากที่ค้างเอาไว้ แต่ทำไม่ได้ สุดท้ายหล่อนก็ล้มเลิกความตั้งใจและเปลี่ยนเป็นทำความสะอาดห้องนอนแทน

“เขียนได้หรือไม่ได้ก็ไม่ใช้หน้าที่ของเด็กที่จะเข้าไปยุ่ง” เจ้าที่หน้าบึงกอดอก

ไพลินปราดเข้าไปเกาะแข่งเกาะขา “โอ้...ท่านเจ้าที่เจ้าคะ อย่าโกรธลินเลยนะเจ้าคะ ลินทำไปก็เพราะหวังดี”

“ก็นั่นละ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนโลกมนุษย์ไม่เกี่ยวกับเจ้าแล้ว ซินเจ้ายังเอาใจไปผูกพันอยู่อย่างนี้ จะไม่ได้ไปผูกไปเกิดเสียที”

เด็กหญิงทำหน้าแบ่ ปลายจมูกแดงก่ำ แค่คิดถึงชะตากรรมของตนเองก็อยากจะร้องไห้ออกมา “ลिनก็อยากไปนะเจ้าคะ แต่ลिनจำไม่ได้ว่าตอนที่ตายเกิดอะไรขึ้นบ้าง ไม่อย่างนั้นลินคงไม่ต้องเป็นวิญญาณติดอยู่กับตุ๊กตาดูว์นี่หรือคะ”

“นี่เจ้าจำอะไรไม่ได้เลยนั่นหรือ”

ปกติแล้ววิญญาณที่ออกจากร่างมักถูกชักนำไปสู่ภพภูมิหลังการตาย แต่สำหรับไพลิน พอจำได้ก็มาอยู่ในตุ๊กตาดูว์นี่เรียบร้อยแล้ว ทุกอย่าง

ว่างเปล่า ไร้อดีต มีเพียงความเงิบเหงาเท่านั้น เด็กหญิงจึงใช้เวลาในแต่ละวันเฝ้าดูมนุษย์ ยิ่งเมื่อหลอนเป็นสมบัติของมิรันดา จึงเกาะติดอีกฝ่ายแฉ

“เจ้าคะ จำไม่ได้เลย ลินไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อกับแม่คือใคร ไม่รู้แม่กระซังตัวเองมาจากไหน”

น้ำตาที่เอ่อท้นรอบดวงตาทำให้ชายสูงวัยดึงเด็กหญิงเข้ามากอด ลูบศีรษะอย่างปลอบโยน “อย่าคิดมากเกินไปหนุ่ จำไม่ได้ตอนนี้ อีกหน่อยก็จำได้เองละ ดวงวิญญาณทุกดวงผูกพันอยู่ด้วยกรรม และเมื่อกรรมสิ้นสุด เจ้าก็จะได้ไปสุดไปเกิด ข้าดูออกว่าเจ้าเป็นเด็กดี ซาติงก่อนคงเคยทำกรรมดีไว้มาก แต่คงเพราะกรรมติดตัวทำให้ต้องมาตายตั้งแต่ยังเล็ก แต่วันหนึ่งเจ้าก็จะได้ไปสู่ภพภูมิที่ดี”

“นี่ท่านไม่โกรธลินแล้วหรือเจ้าคะ”

“ข้าไม่ได้โกรธหรือหนุ่ แต่ไม่อยากให้เืองไปยุ่งกับเรื่องมนุษย์มากนัก ในฐานะที่ข้าเป็นพระภูมิเจ้าที่ก็ต้องตักเตือน ที่ข้ายอมให้เืองอยู่ในตุ้กตาตัวนี้ต่อไปก็เพราะเจ้าของบ้านเขาอนุญาต แต่ถ้าเืองหาเรื่องหลอกคนนุ่ คนนี้ไปทั่ว ข้าก็คงทนดูอยู่เฉยๆ ไม่ได้”

“แต่ลินไม่ได้หลอกนะเจ้าคะ”

“แค่ตั้งกระปรงเล่นเฉยๆ ั้งลิ” ท่านเจ้าที่ตักคอ

“แหม...ท่านเจ้าที่ละก็ รู้ทันลินอยู่เรื่อย”

“เอาอย่างนี้ ถ้าเืองเป็นห่วงหุ่จริงๆ ก็แค่ช่วยดูแลบ้านช่องให้ปลอดภัยจากพวกขโมยขโจรเท่านั้น ถ้าไม่จำเป็นอย่าไปวุ่นวายกับมนุษย์ไปผลุบๆ โผล่ๆ ให้เห็นจนซ็อกตาย บาปกรรมมันจะติดตัวเอานะ”

“ก็ได้อเจ้าคะ ลินสัญญา จะไม่ทำให้พรีนต้องวุ่นวาย จะคอยอยู่เป็นกำลังใจเฉยๆ”

“ดีแล้ว ถ้าเจ้าคิดได้ก็ดี เล่นอยู่แถวๆ นี้ละ อย่าไปเพ่นพ่านให้คนอื่นเห็นบ่อยนัก ข้าจะไปทำธุระสักหน่อย”

“นี่ท่านเจ้าที่จะไม่อยู่หรือเจ้าคะ”

“ใช่ ลักสองสามวัน ข้าฝากเจ้าดูแลบ้านแทนด้วย จำคำข้าเอาไว้ อย่า
แก้งมมนุษย์ ไม่อย่างนั้นถ้าข้ารู้ เจ้าจะโดนจับขังไว้ในห้องไม่ได้ออกมาอีก”

พูดจบเจ้าก็หายวับไป ทิ้งให้เพลินั่งอยู่บนโซฟาคนเดียว หล่อ
นดิ่งตุ้กตาขึ้นมากอด... คลี่ยี้มอย่างเจ้าเล่ห์เมื่อคิดว่าตนจะได้มีโอกาสดูแลบ้าน
หลังนี้ตามลำพัง

๕

พระเอกตัวจริง

“พระเอกนิยายของแกเป็นหมองั้นหรือ”

สมิตรายิ้มล้อเลียน เมื่อหยิบแคร์กเตอร์ตัวละครที่มีรินดาทำขึ้นมาอ่าน...นับตั้งแต่เพื่อนสาวเริ่มเขียนนิยาย หล่อนก็ทำตัวเป็นที่ปรึกษาของนักเขียนใหญ่

“ใช่ ทำไม่หรือ”

“ไหนแก้วลืมนายพิธานไปแล้วไง”

“เอ๊ะ สัมผัส ในโลกนี้ไม่ได้มีนายพิธานเป็นหมอคันเดียวสักหน่อย”
มีรินดาแย้ง รู้ทั้งรู้ว่าพระเอกในจินตนาการกับรักแรกของหล่อนเป็นคนเดียวกัน ทุกครั้งที่เขียนนิยาย ภาพชายหนุ่มในชุดนักศึกษาแพทย์ผุดขึ้นมาเสมอ มีคนเคยบอกว่านักเขียนมักเขียนทุกอย่างจากความทรงจำ และหลายครั้งที่ตัวละครในเรื่องก็สะท้อนตัวตนที่แท้จริง โดยเฉพาะพระเอกในเรื่องของมีรินดาซึ่งมีบุคลิกอบอุ่นตรงกับภาพลักษณ์ของพิธานในวัยเด็กไม่มีผิด

เขาเป็นคนใจดี รักเพื่อน ทุกครั้งที่เด็กหญิงถูกรังแกก็จะออกโรง

ปกป้องทุกครั้ง ในขณะที่คนอื่นลือล่อนว่าตัวดำแต่ชายหนุ่มก็จะบอกว่า
หล่อนน่ารัก ผิวสีน้ำผึ้ง แค้นเด็กหญิงก็ยิ้มแถมแทบปรืไปทั้งวันแล้ว

“นั่นแน่...ไม่ต้องมาแกล้งไก่เลย หมอที่แกรู้จักก็มีคนเดียวเท่านั้นคือ
นายพิธาน แล้วอย่างนี้จะบอกว่าไม่คิดอะไรได้ยังไง”

“แแกจะคาดหวังฉันให้ได้อะไรขึ้นมาที่อึดอัดใจ ก็มันมันนิยาย ชีวิตจริง
มันคนละเรื่อง” มิรันดาโวย

“ทำเป็นปากแข็ง...เอาเถอะ ฉันก็จะพยายามเชื่อ ว่าแต่แแกจะเอาข้อมูล
เกี่ยวกับหมอที่ไหนมาเขียน”

“ฉันก็ค้นจากเน็ตนะสิ แต่ก็ยังกลัวๆ ว่ามันจะเี่ยงอย่างที่พี่ถูกไกว่า”
มิรันดาพูดเสียงอ่อย...ก่อนเขียนนิยายจะต้องเก็บข้อมูลก่อน และรอให้ทุก
อย่างตกผลึก เมื่อมีตัวอักษรในหัวจึงนั่งพิมพ์ และที่พี่ของนักเขียนทุกคน
คือเว็บไซต์ค้นหาข้อมูล แค่นี้พิมพ์คำลงไปข้อมูลทั้งหมดก็จะผุดขึ้นมา แต่
การที่จะทำให้หน้าอ่านเชื่อว่าตัวละครตัวนี้เป็นแพทย์จริงๆ ช่วงยากเหลือเกิน
หญิงสาวแก้ปัญหาด้วยการเข้าไปอ่านบทสัมภาษณ์ของแพทย์หลาย
สาขา อีกทั้งยังดูคลิปการทำงานหรือแม้แต่ดูละครที่พระเอกเป็นหมอมา
หลายเรื่อง แต่กระนั้นภาพก็ยังไม่ชัด

“งั้นก็ไม่ยาก แแกก็ไปขอสัมภาษณ์หมอสักคนสิริน”

“สัมภาษณ์หมอ?”

“ใช่ และคนที่แแกควรจะไปสัมภาษณ์มากที่สุดก็คือนายพิธาน นอกจาก
จะได้รู้ชีวิตหมอจริงๆ แล้ว ยังจะได้อารมณ์โรแมนติกฟุ้งมาด้วย”

“จะบ้าหรืออึดอัด” มิรันดาแย้ง แก้มแดงก่ำ “ฉันไม่กล้าหรอก ขึ้นอยู่
ต่อหน้าพิธาน มีหวังฉันไปกินพูดไม่ออกกันพอดี”

“ทำไมต้องกลัวด้วย อย่าลืมนะว่าเขาเป็นเพื่อนแแก”

“ใช่ แต่เขาคงจำฉันไม่ได้แล้ว เผลอๆ อาจคิดว่าฉันเพี้ยน”

“ก็เพราะแแกมัวแต่กลัวอยู่อย่างนี้นะสิ อย่าลืมนะที่พี่ถูกไถ่ถึงว่าอยู่
นิยายขาดอะไรไป ขึ้นเอาแต่ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตมา นิยายก็ไม่มีชีวิตชีวา”

“แต่พิธานคงไม่วางใจให้ฉันสัมภาษณ์หรอก คนเป็นอาจารย์งานเยอะ ออก”

“ยังไม่ทันจะขอ รู้ได้ยังไง แค่สละเวลาไม่กี่นาทีเพื่อช่วยเพื่อนสมัยอนุบาลจะไม่ได้เที่ยวหรือ เกตต่างหากที่เกรงใจไปเอง”

พิธานคงจำหล่อนไม่ได้ ยกเว้นเอารูปคู่สมัยอนุบาลไปยืนยัน จะว่าไปแล้ว นับตั้งแต่เรียนจบ หญิงสาวก็ยังคงเก็บรูปเอาไว้ในกระเป๋าเสื้อต่างค์ตลอดเวลา พิธานในวัยนั้นยิ้มอย่างสดชื่น แถมยังโอบไหล่หล่อนเอาไว้อีกด้วย แต่คิดแก้มก็แดงขึ้นมาอีก

“แต่ฉันจะเจอเขาได้อย่างไร”

“ไม่เห็นยาก ก็ไปหาที่โรงพยาบาลสิ หรือไม่ก็ไปเตร็ดเตร่ในโรงอาหารที่เจ้าหน้าที่เขาชอบไปกัน”

“แต่โรงพยาบาลตั้งกว้าง ฉันจะหาเขาเจอได้อย่างไร”

“เชื่อฉันสิ ถ้าเป็นเนื้อคู่กันแล้ว ยังไงก็ต้องหากันเจอ”

มิรินดาตื่นตั้งแต่ตีห้า หล่อนมีนัดกับคนที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเขียนนิยาย หญิงสาวไม่กล้าทำตามคำแนะนำของสมิตราแต่เลือกสอบถามข้อมูลจากคน ‘ใกล้หม้อ’ แทน นักเขียนสาวเดินทางโดยทางเรือเพราะประหยัดมากกว่าแท็กซี่ ทันทีที่ก้าวขึ้นฝั่งจากท่าน้ำวังหลัง หญิงสาวก็มุ่งหน้าไปโรงอาหาร ใครบางคนสวมชุดสีขาวสะอาดนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“เฮ้...พิมพ์ ทางนี้” หญิงสาวร้องทัก

พิมพ์ใส่เปลี่ยนไปมาก จากเด็กหญิงผิวขาวแก้มกลม กลายเป็นพยาบาลสาวรูปร่างบอบบาง คงเพราะงานหนักและต้องดูแลผู้ป่วย แต่สิ่งเดียวที่ไม่เคยเปลี่ยนก็คือแววตาที่แฝงไว้ด้วยความมุ่งมั่น ทั้งคู่พบกันครั้งสุดท้ายเมื่อสิบปีก่อน ตอนที่พิมพ์ใส่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้สำเร็จ

“ดีใจจริงๆ ที่ได้เจอเธอนะริน แม่นักเขียนใหญ่”

“นักเขียนใหญ่อะไรกัน นักเขียนไส้แห้งละไม่วา” มิรินดาปนพิมพ์ทำ

เงินเก็บที่เหลือในตอนนั้นต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดให้ชนเดือน

“ไหนดูสิริน ทำไมผมมขนาดนี้ แก้มยุ้ยๆ หายไปไหน”

สมัยเด็กมีร้านค้าค่อนข้างอ้วน แก้มยุ้ย ผมหยิกเป็นลอนๆ เพื่อนที่มาเห็นต่างจำไม่ได้สักคน

“รินไม่ได้ผมมสักหน่อย”

“ใครว่า...ผมมลง สวยขึ้น แกรมยังขาวขึ้นอีกต่างหาก เสียตาย...แวนอันนี้ไม่ค่อยเหมาะกับรินเลย”

มีร้านค้ามากมาย ไม่กล้าบอกว่าที่ต้องเปลี่ยนมาใช้แว่นตาอันเดิมก็เพราะไม่มีเงินซื้อน้ำยาล้างคอนแทกต์เลนส์

สองสาวทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ในโรงอาหาร ผู้คนบางตาเนื่องจากยังเป็นเวลาเช้า พิมพีเสเลือกนัดที่นี้เพราะหล่อนต้องไปขึ้นเวรตอนเจ็ดโมงเช้า

“แต่พิมพียังน่ารักเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน รินดีใจจริงๆ เลย ตอนนี้นิมพีได้เป็นพยาบาลสมใจแล้วนะ”

มีร้านค้าก็ได้ยินเพื่อนสาวพูดถึงอุดมการณ์มาตลอด หลังเรียนจบขณะที่คนอื่นๆ พวกกันสอบเข้าสายศิลป์ แต่พิมพีเสคนเดียวที่เลือกสายวิทย์ หล่อนอยากเป็นพยาบาลเพราะต้องการดูแลคนป่วย หญิงสาวเรียนเก่ง เป็นคนใจดี ทั้งสองเคยเป็นเพื่อนกันสมัยประถม

“ใช่จ๊ะ แต่ก็เหนื่อยเหมือนกันนะ นี่ก็เพิ่งลงเวรเมื่อคืน เช้านี้ก็ต้องขึ้นเวรอีก วันหยุดก็ไม่ได้หยุดกับเขา”

“เหนื่อยแต่ก็มีความสุขไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“จ๊ะ สุขเพราะได้ทำงานตามอุดมการณ์ของตัวเอง”

พิมพีเสเป็นพยาบาลในหอผู้ป่วยอายุรกรรม ส่วนใหญ่เป็นคนไข้หนัก ถึงจะรับไว้นอนโรงพยาบาล ทันทีที่ทราบว่าเป็นรักต้องการความช่วยเหลือเรื่องข้อมูลก็ตอบรับอย่างเต็มที่

“อย่างนี้นิมพีจะมีเวลาให้รับสัมภาษณ์หรือจ๊ะ”

“มีสิ นิมพีเหลือเวลาอีกตั้งครึ่งชั่วโมงก่อนขึ้นเวร ส่วนตอนบ่าย พอ

ลงเวอร์แล้วก็ว่าง ถ้าฉันอยากจะสัมภาษณ์ต่อก็ได้เลย”

“คงไม่รบกวนพิมพ์เกินไปซะใหม่”

“โอ๊ย! ไม่หรอกจ๊ะ เพื่อฉัน พิมพ์ยินดีและเต็มใจอย่างยิ่ง ขอแค่ให้พิมพ์เป็นเพื่อนนางเอกนี่ยายเล่มต่อไปก็พอแล้ว”

“อย่างพิมพ์ต้องเป็นนางเอกเท่านั้นจะ ทั้งสวยและน่ารักอย่างนี้ ว่าแต่คุณพยาบาลพิมพ์ใส่มีแฟนหรือยังจ๊ะ”

พิมพ์ใส่ยิ้มอายๆ

ตั้งแต่สมัยเรียน พิมพ์ใส่เป็นที่หมายปองของเพื่อนๆ หลายคน พอเรียนจบมีรันดาก็ได้ข่าวว่ามีนักศึกษาแพทย์ตามจีบกันเป็นพรวน

“มีแล้วจ๊ะ เขาเป็นหมออายุรกรรม^๒”

“น่าอิจฉาจริงๆ เลย ไร้มีโอกาสนะแนะนำให้รันรู้จักบ้างนะ”

“แล้วรันล่ะ มีแฟนหรือยัง อย่าบอกนะว่ายังแอบชอบหมอแทนอยู่”
มีรันดาจุกปากให้อีกฝ่ายเสียบ กระเถิบเข้าไปใกล้ ลดเสียงพอให้ได้ยิน
“อย่าพูดเสียงดังสิพิมพ์ ประเดี๋ยวคนอื่นได้ยินเข้า มันจะไม่ดี”

“โธ่...ไม่ได้ยินหรอก แต่ถ้าได้ยินจริงๆ ก็ไม่เห็นเป็นไร หมอแทนเนื้อหอมนะ มาอยู่ที่นี้มีพยาบาลและลูกศิษย์แอบชอบกันเยอะไปหมด”

“แสดงว่าเขามีแฟนแล้วซะใหม่”

“พิมพ์ก็ไม่รู้เพราะอยู่คนละเวิร์ดกัน ที่เห็นเดินด้วยกันบ่อยๆ ก็เป็นอาจารย์แผนกรังสีวิทยา ไม่นั่น...อาจจะเป็นคนนี้ก็ได้นะ”

“งั้นหรือ”

หัวใจมีรันดาท้อเหี่ยวประดุจลูกโป่งถูกเจาะลม พิมพ์ใส่จึงตะแคงหลังมี้อีกฝ่ายเบาๆ

“อย่าเศร้าไปเลยรัน เนื้อคู่กันสุดท้ายแล้วก็ต้องมาคู่กันอยู่ดี ไหนดูซิว่ารันมีอะไรจะสัมภาษณ์พิมพ์”

^๒ แพทย์ที่รักษาโรคด้วยยา เช่น ความดัน เบาหวาน โรคกระเพาะ โรคหัวใจ

“ก็ได้จะ เรามาเริ่มกันเลยดีกว่านะ พิมพ์จะได้ไม่เสียเวลา”

การสัมภาษณ์พิมพ์ไต่ผ่านไปเพียงแค่อิสป้าที่ก็ต้องหยุดกลางคัน เพราะพยาบาลสาวถูกตามตัวด่วน รุ่ห้องซึ่งอยู่เวรตึกปวดท้องกะทันหัน และต้องลงเวรเร็ว หญิงสาวจึงต้องทำงานแทน

“ขอโทษทีนะรุ่ ยังไม่ถึงไหนเลย”

“ไม่เป็นไรจะ พิมพ์มีธุระก็ไปเถอะนะ เตียววันหลังค่อยนัดกันใหม่”

“แต่ร้านอุตุส่าห์มาตั้งไกล เอาอย่างนี้ดีไหม รุ่หนึ่งเล่นในร้านกาแฟแถวนี้ก่อน แล้วเที่ยงๆ ก็ไปกินข้าวด้วยกัน วันนี้พิมพ์ลงเวรบ่ายสาม แล้วค่อยไปสัมภาษณ์ต่อที่หอของพิมพ์ก็ได้”

“แต่รุ่เกรงใจ พิมพ์คงอยากพัก”

“โอ๊ย! ไม่หอรอก จะค้างคืนเลยก็ได้ ดีเสียอีก เราสองคนจะได้คุยกัน”

มิรันดาไม่กล้าปฏิเสธ ข้อเสนอของเพื่อนสาวเป็นทางออกที่ดี หล่่อมองตามพิมพ์ไต่ที่เดินแยกขึ้นตึก ส่วนตัวเองก็เดินตัดกิ่งกลางของโรงพยาบาล ที่นั่นมีพระบรมรูปของสมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนกประดิษฐานอยู่ตั้งแต่หกสิบปีก่อน ทุกวันมีชาวบ้านพร้อม กับญาติเดินทางมาขอพรเพื่อให้ญาติตนหายป่วยอยู่เสมอ

หญิงสาวคุกเข่าจุกดุษฎี ตั้งจิตระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณที่ทรงมีต่อวงการแพทย์ไทย แม้มิรันดาไม่ใช่นักศึกษาแพทย์ แต่สิ่งที่หล่่อนขอก็คือให้สามารถถ่ายทอดนิยายเกี่ยวกับวงการแพทย์ออกมาได้สมจริง

หลังจากไหว้สมเด็จพระราชาบิดาเสร็จ หญิงสาวก็ตรงไปหาที่นั่งในโรงอาหารที่อยู่ริมหน้า เงินที่จำกัดจำเขี่ยในกระเป๋าทำให้หญิงสาวเลือกดื่มเพียงกาแฟแก้วเดียว

มิรันดาเริ่มต้นเขียนนิยายตอนแรกโดยเปิดตัวพระเอกในบทนำของเรื่อง หลังเขียนไปได้ห้าหน้าลบๆ แก้วๆ แต่ก็ยังไม่พอใจจนต้องไล่เริ่มร้องไครครากถึงมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมงกว่าแล้ว ซึ่งเลยเวลา

รับประทานอาหารไปถึงสองชั่วโมง พิมพีใสส่งข้อความมาว่าบนออร์ดยุ่งมาก มีคนใช้หนักหลายรายจึงฝากพยาบาลที่ขึ้นเวรด้วยชื่ออาหารไปให้ ก่อนจะขอโทษหล่อนเป็นการใหญ่ มื้อนี้มีรันดาจึงต้องกินข้าวคนเดียว นักเขียนสาวเลือกฝากท้องไว้กับร้านก๋วยเตี๋ยวเรือในซอยวังหลัง เพราะราคาไม่แพง บ่ายจัดแล้วลูกค้าจึงบางตา เพราะความหิวจัดหญิงสาวจึงสั่งก๋วยเตี๋ยวเรือถึงสองชาม หลังจากกระเพาะอึดหนักกับอาหารรสเลิศ มีรันดาก็ชำระเงินและเดินออกจากร้านด้วยความรู้สึกต่างจากเดิมราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อได้กินของควา ท้องก็เรียกร้องหาของหวาน หญิงสาวเดินลัดเลาะไปตามถนนมุ่งหน้าสู่ร้านเบเกอรี่ชื่อดัง แค่มองผ่านกระจกเข้าไปเห็นขนมหน้ารับประทานก็อดใจไว้ไม่ไหว ตัดสินใจผลักประตูเข้าไป...

“นี่ยังงวันนี่ถึงออกมากินข้าวข้างนอกครับพี่แทน”

พจน์ อาจารย์รุ่นน้องในภาควิชาถาม เพราะไม่เคยเห็นอีกฝ่ายออกมากินข้าวนอกโรงพยาบาลนานมากแล้ว

ในบรรดาอาจารย์ทั้งหมด พิธานขยันกว่าเพื่อน กิตติศัพท์ความตั้งใจ ทั้งในแง่การตรวจรักษารวมถึงงานในฐานะอาจารย์โด่งดังไปถึงต่างคณะ

ทั้งสองเพิ่งตรวจไอพีดีเสร็จ หลังจากมีคนไข้เด็กอาการหนักต้องรับไว้วันนอนโรงพยาบาล พิธานกับพจน์ตามเข้าไปสั่งการรักษา อีกทั้งยังสั่งให้แพทย์ประจำบ้านดูแลจนไข้รายนี้ค่อยๆ ใกล้เคียงดีเป็นพิเศษ จนเห็นว่าล่วงเวลาไปมากแล้วพิธานจึงชวนรุ่นน้องออกมากินบะหมี่หน้าโรงพยาบาล

“ไม่มีอะไรหรอก ศราฝากชื่อขนม”

“เพื่อนชื่อของพี่แทนนะหรือครับ”

“ใช่ ตอนนี้อยู่หมอนันป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ นอนชมอยู่ที่คอนโดฯ เย็นนี้เลยให้พี่แวะเอาไปให้”

“ป่วยแบบนี้แล้วจะกินอะไรงหรือครับ”

“ตรงกันข้ามนะสิพจน์ หมอนี่กลับเจริญอาหารสุดๆ นอกจากฝากชื่อ

ขนมแล้วยังมีข้าวแกงอีกด้วย บอกว่าถ้าไม่ได้กินอาหารจะทรุดหนัก ว่าไป
นั้น”

“โอ้โฮ มีชู้ด้วยแฮะ”

“เพื่อนพี่คนนี้กินแกงชะมดตายด ของอร่อยที่เห็นขึ้นชื่อ หมอไม่รู้ไป
หมด เอาเถอะ รีบเข้าไปซื้อดีกว่า ประเดี๋ยวพี่มีรางวัลนักศึกษาอีกกลุ่ม
ตอนบ่ายสามโมง”

“พีตจริงๆ เลยนะครับพี่แทน ยังไม่หมดแรงอีกหรือครับ ผมเห็นพี่
ตรวจคนไข้ไม่ได้หยุด แถมยังต้องสอนนักศึกษาอีก”

“ใครว่าพีต มันเป็นหน้าที่ต่างหากพจน์ ถ้าเราไม่สอนนักศึกษาแล้ว
ใครจะทำล่ะ” พิธานแย้ง

“แต่ยังไงผมก็ทิ้งพี่แทนอยู่ดี ทำงานทุกวันแถมเกินเวลาอีกต่างหาก
ไม่เห็น้อยบ้างหรือไงครับ” พจน์เย้า

“ก็เห็น้อยนะ แต่มันเป็นความภูมิใจมากกว่า นายลองคิดดูสิ
ปีหนึ่งๆ เราช่วยผลิตเรซิดেন্টเด็กออกไปได้เท่าไร ก็เท่ากับว่าคนไทยมี
หมอเด็กเพิ่มขึ้นเท่านั้น ต่อไปคนไข้เด็กในพื้นที่ห่างไกลจะได้มีหมอเด็กช่วย
รักษา”

“จริงของพี่ ตอนนี้หมอด็ดยังขาดแคลน โดยเฉพาะพื้นที่ทุรกันดาร...
พี่แทนทั้งแกงและขยับเลยนะครับ ดูทำปีหน้าคงได้ทุนไปเรียนเมืองนอกต่อ
ใช่ไหมครับ”

“พี่ยังไม่รู้เลย คงต้องรอผลสัมภาษณ์อีกที”

การขอทุนไปเรียนต่างประเทศเป็นสิ่งที่อาจารย์ในโรงเรียนแพทย์ควร
ทำ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มประสบการณ์และนำความรู้จากต่างประเทศมาช่วย
พัฒนาในคณะอีกด้วย พิธานเป็นหนึ่งในตัวเต็งของภาควิชาที่จะได้รับทุนไป
เรียนต่อ เพราะนอกจากได้คะแนนสอบอนุเมตริบัตร์เป็นอันดับหนึ่งแล้ว
เขายังเป็นอาจารย์หนุ่มไฟแรงอีกด้วย

“แต่อาจารย์คงอยากให้พี่ไปเมืองนอก ตอนนี้องค์ของเราต้องการ

อาจารย์ดีๆ อีกเยอะ ส่วนพวกที่มาขอทุนพอจบแล้วลาออกไปอยู่เอกชน คงไม่ได้รับการพิจารณา”

“พี่ก็ว่าถ้าครบกำหนดแล้วจะลองสมัครดู แต่ไม่รู้ว่าจะสอบสัมภาษณ์ ผ่านหรือเปล่า”

“โธ...ระดับพี่แทนนะได้อยู่แล้วครับ คนอื่นพอรู้ว่าพี่จะสมัครต้องรีบ หลบกันต่างหาก”

“มัวแต่คุยกัน นี่ก็ใกล้เวลามากแล้ว พี่ขอเข้าไปซื้อขนมก่อนนะ พจนัลละ อยากรับขนมใหม่”

“ไม่ดีกว่าครับ เมื่อกี้ผมขอเบิ้ลไปสองซาม ซินกินอีกจุกแน่ ขอเวะ ซ้อย่าที่ร้านขายยาเบ้าหนึ่ง ไว้เจอกันที่ประตูหน้าตึกนะครับ”

พิธานพยักหน้า เขาไม่ได้มองประตูด้วยซ้ำตอนที่ผลักประตูร้านขนม เข้าไปอย่างแรง

คนที่ล้มกันจ้าบ้าและร้องด้วยความเจ็บปวดทำให้พิธานตกใจมาก เขานึกไม่ถึงว่ามีลูกค้ายกำลังเดินออกมาจากร้าน ผลของการผลักประตูเข้าไป อย่างแรงทำให้กระจกกระแตกใใครบางคนอย่างจัง นายแพทย์หนุ่มรีบดึง ประตูกลับและเข้าไปในร้าน ตรงเข้าไปดูอาการคนเจ็บในทันที

เจ้าของร้านขนมปราดเข้ามาพุงหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย หล่อนกุม หน้าผากซึ่งบัดนี้กลายเป็นรอยแดงบั้นใหญ่กลางสันศีรษะเพื่อไล่ความมึนง โขคดีที่กระจกไม่แตก แต่ถึงกระนั้นหน้าผากก็บวมปูดออกมา

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

“อูย...เจ็บ” หญิงสาวสูดปาก กุมหน้าผากไม่ยอมปล่อย ส่งเสียง โอดโอย

“ขอผมดูหน่อยได้ไหม ผมเป็นหมอ” พิธานดึงมือหล่อนออก เห็น รอยแดงชัดตรงหน้าผาก ก่อนจะหันไปบอกเจ้าของร้าน “ในร้านพอมีน้ำแข็ง ไหมครับ ผมขอหน่อย”

จังหวะนั้นเองหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง พิธานละลายตากลับมายัง

ใบหน้ารูปไข่ตรงหน้าแทน

ผู้หญิงคนนี้...ดวงตาคู่นี้คุ้นเหลือเกิน หากไม่ถูกปิดบังไว้ด้วยแว่น
กรอบดำอันโต มองแวบเดียวพิธานคงคิดว่าคือผู้หญิงในงานรับน้องนั่นเอง

คนตรงหน้ารีบหลุบตาลงอย่างมีพิรุณเพราะคิดไปอีกทาง

เจ้าของร้านซึ่งได้ยินพิธานขอน้ำแข็งรีบเอ่ยขึ้น “มีครับ เดี่ยวผมไป
เอามาให้ นะครับ รอแป๊บหนึ่ง”

เจ้าของร้านวิ่งไปด้านหลังแล้วนำถ้วยใส่น้ำแข็งออกมา พิธานรีบเรียก
สติคืนมา เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า หอน้ำแข็งและนำไปประคบ
ตรงตำแหน่งที่บวม ขณะที่ยกถ้วยกลับสายหน้าอย่างไม่ยอมจนชายหนุ่ม
ต้องขี้ตาดู

มองจากมุมนี้เขาเห็นวงหน้ารูปไข่ ผิวเนียนผุดผาด ผมยาวหยิกเป็น
ลอน พิธานจ้องมองใบหน้านั้นอย่างไม่วางตา เขาไม่เคยเห็นใครผิวสวยจน
เห็นผิวแถมใส่พร้อมทั้งเลือดผาดอย่างเด่นชัด โดยเฉพาะตรงแก้มที่บัดนี้
แดงระเรื่อด้วยความเขิน ส่วนคนแอบมองก็ถึงกับลืมหายใจไปชั่วขณะ

“ยังเจ็บมากไหม”

“นิดหน่อยค่ะ”

หญิงสาวพยายามลุกขึ้น แต่อาการมึนศีรษะทำให้เซไปจนพิธานต้อง
พยุง

“ผมว่าคุณไปตรวจที่โรงพยาบาลหน่อยเถอะนะ เอกซเรย์กะโทโลก
ให้แน่ใจ”

คนตรงหน้าสั่นศีรษะ “แต่ฉันไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ เดี่ยวนั่งพักสักหน่อย
ก็กลับบ้านได้แล้ว”

“เอ๊ะ! ทำไมคุณถึงดูอย่างนี้ รู้บ้างไหมว่ากระแทกแรงแบบนี้สมอง
อาจกระทบกระเทือนได้ คุณควรเข้าไปให้หมอที่ห้องฉุกเฉินดูสักหน่อย ถ้า
ไม่เป็นอะไรก็ค่อยกลับบ้าน”

“แต่ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้วจริงๆ นะคะ”

ร่างบางพยายามสะบัดแขนขา แต่สีหน้าที่ยังซีดเผือดทำให้พิธาน
ไม่อาจวางใจ

“เชื่อผมเถอะ ไปให้หมอตรวจ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายผมรับผิดชอบเอง
ผมชื่อพิธาน เป็นอาจารย์อยู่ที่นี้”

สุดท้ายมิรันดาก็ยอมทำตามที่ชายหนุ่มบอก ผลการตรวจเอกซเรย์
กะโหลกไม่พบความผิดปกติใดๆ หญิงสาวไม่มีอาการทางระบบประสาทจาก
การกระทบกระเทือน มีเพียงรอยฟกช้ำเป็นปื้นใหญ่ตรงหน้าผาก แพทย์จึง
จ่ายยาแก้ปวดและลดบวม จากนั้นอนุญาตให้หล่อนกลับบ้านได้

“ร้านเป็นยังไงบ้าง” พอรู้เรื่อง พิมพีโสกรีบริบรูตมาที่ห้องฉุกเฉินด้วยความ
ตกใจ เมื่อมองเพื่อนสาวก็เห็นว่ามียรอยโนตรงหน้าผากขนาดเท่ากับลูก
มะนาว

“ไม่เป็นไรหรอกพิมพี ดิฉันเยอะแล้ว ความจริงร้านไม่ได้ตั้งใจมาด้วย
ซ้ำ แต่เขาไม่ยอม” หญิงสาวบอกเสียงอ่อย ซ้ำเลื่องมองนายแพทย์หนุ่มที่
รับอาสาไปรับยาให้พร้อมทั้งออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด

พิมพีโสมองไปยังชายหนุ่มก่อนจะหันมาทางมิรันดาแล้วอ้าปากค้าง

“นี่เพื่อนของคุณหรือ” อาจารย์หนุ่มเป็นฝ่ายถามเมื่อเห็นว่าหญิงสาว

สวมชุดพยาบาล

พิมพีโสทำหน้าเลิกล้มพิรุฑ “ใช่ค่ะ นี่เพื่อนดิฉันเองค่ะหมอแทน
คุณจำ...”

พิมพีโสกำลังจะเอ่ยชื่อจริงของมิรันดาออกไป แต่เจ้าของชื่อรีบ
กระตุกชายกระโปรงและแอบหยิกที่ข้างขาอย่างแรงจนต้องชะงัก

“โอ๊ย!”

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ปละ...เปล่าค่ะ ฉันสบายดีแล้วค่ะ ขอคุณหมอมามากะคะ ฉันกลับ
ก่อนดีกว่า” มิรันดารีบหันไปยกคิ้วหลิวตาไปกับเพื่อน “พิมพีเองก็กำลังยุ่งอยู่

ไม่ใช่หรือ เราสองคนไปกันเลยดีกว่า”

“ถ้าคุณมีเพื่อนเป็นพยาบาลก็ดีแล้ว ผมจะได้ไม่ต้องเป็นห่วง แต่ถ้ามีอะไรต้องรีบกลับมาที่โรงพยาบาลด่วนที่สุดเลยนะ จำเอาไว้”

สิ่งที่แพทย์กำชับคือให้สังเกตอาการในยี่สิบสี่ชั่วโมง ได้แก่ อาการปวดศีรษะ ตาพร่ามัว อีกทั้งอาการคลื่นไส้อาเจียนซึ่งเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าคนเจ็บอาจมีภาวะเลือดออกในสมอง หากมีอาการเหล่านี้ต้องรีบพามาโรงพยาบาล

“หมอแทนไม่ต้องห่วงค่ะ ดิฉันจะดูแลเพื่อนเอง”

พิธานยิ้ม เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าและหยิบนามบัตรออกมาจาดตัวลง

“นี่เบอร์โทรศัพท์ของผม มีอะไรโทร. หาได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง วันนี้ผมไปก่อนนะ บ่ายมีสอนต่อ พรุ่งนี้หมอนัดมาดูอาการ ผมจะตามลงมาด้วย เผื่อมีอะไรจะได้ช่วยกัน”

ชายหนุ่มร่างสูงเดินลับไปแล้ว ทิ้งให้มิรันตามองเบอร์โทรศัพท์บนนามบัตรที่อยู่ในมือตาปรอย

พิมพีโสกระหู่สี่ข้างเพื่อนรัก ยิ้มล้อเลียน “ไหน...เล่ามาเสียดีกว่า นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ รันถึงเอาหัวไปโขกประตูได้”

“จะบ้าหรือพิมพ์ เขาเปิดประตูมาชนรันเองต่างหาก”

พิมพีโสยิ้ม หรีตามองด้วยแววดตาที่ทำให้เจ้าตัวถึงกับเขินแค้นแดง

“พิมพ์ยิ้มอะไร”

“ก็ถ้าไม่ใช่วิธีเรียกร้องความสนใจแบบแปลกๆ ของรันละก็ แสดงว่าดวงของรันกับหมอแทนสมพงศ์กันนะสิ”

“สมพงศ์เพราะหัวโนเนี่ยนะ งั้นไม่เอาดีกว่าเจ็บตัว คินนี่ต้องระบมแน่เลย” มิรันตาเค่อน

“คิดดูให้ดีๆ สิรัน โรงพยาบาลนี้ตั้งกว้าง แต่เธอก็อุตส่าห์หาหมอแทนจนเจอ ถ้าอย่างนี้ไม่เรียกว่าเนื้อคู่แล้วจะเรียกอะไร”

“แต่เขาจำรันไม่ได้ด้วยซ้ำ” มิรันดาเอ่ยเสียงอ่อย...พิธานจำไม่ได้ด้วย

ซ้ำว่าหล่อนคือเพื่อนในวัยเด็ก ผิดกับหล่อนที่จำชายหนุ่มได้เกือบทันที แต่เห็นหน้าก็ถึงกับประหม่าพูดตืดๆ ชัดๆ

“ไม่ยาก ไหนๆ รันก็ได้เบอร์เขามาแล้ว โทร. ไปแนะนำตัวเลยสิ”

พิมพีใสเสนอ

“รันไม่กล้าหรอก”

“เออ เอาเข้าไป แล้วเมื่อไหร่ให้พิมพ์แนะนำให้ หมอแทนจะได้จำได้ มาดิงกระโปรงอยู่ทำไม แถมยังหยิกพิมพ์ด้วย”

“โธ่...ก็มันเขินนี่ ใครจะนึกว่าจะเจอตัวเป็นๆ เขาดูหล่อมากเลยนะ”
แค่คิดถึงเสี้ยวหน้าคม มิรันดาก็ใจเต้นแรงขึ้นมาทันที...พิธานเปลี่ยนไปมาก จากเด็กชายรูปร่างผอมกลายเป็นชายหนุ่มรูปร่างล่ำสัน เขาสูงกว่ามิรันดา ร่วมยี่สิบเซนติเมตร ผมสีเข้มซอยสั้นรับกับศีรษะทุย แต่ที่ทำให้หนักเขียนสาวทำอะไรไม่ถูกคือดวงตาคมกริบคู่นั้นที่กวาดมองอย่างสำรวจ

“อย่างนี้ก็เท่ากับเจ็บตัวฟรีนะสิ”

“ช่างมันเถอะพิมพ์ ถือว่าเป็นดวงช่วยของฉันเอง”

“เอาอย่างนี้ดีไหมรัน ไหนๆ ฟรุ้งนี่หมอก็นัดดูอาการแล้ว ถ้ารันกลับบ้านเช้าก็ต้องมาอีก คืนนี้ไปนอนค้างที่หอของพิมพ์ดีกว่า ประหยัดค่าเดินทาง”

“แต่รันเกรงใจ มาแบบเดียวก็ก่อเรื่องวุ่นแล้ว”

พิมพีใสต้องรีบขอลาหัวหน้าเวรลงมาดูอาการของเพื่อนทั้งที่ยังอยู่ในช่วงงาน ไนเวิร์ดจึงยุ่งมาก

“ไม่เห็นต้องเกรงใจ ดีเสียอีก เราสองคนจะได้คุยกัน หรือว่ารันหวังบ้าน”

มิรันดาไม่หวัง ตอนนี้หล่อนไม่มีสมบัติอะไรติดบ้านด้วยซ้ำ ปัญหาเรื่องขโมยจึงตัดไปได้เลย ส่วนสมิตราก็บอกแต่แรกแล้วว่าติดงาน คงไม่มานอนค้างเป็นเพื่อน

“ไม่หรอก”

“งั้นก็ดีแล้ว ตกลงตามนี้ นี่กุญแจห้องพิมพ์ รั้นไปนั่งพักที่ห้องได้เลย หอยอยู่ในชอย เดินตรงไปแล้วก็เลี้ยวซ้าย หอยอยู่ทางซ้ายมือ พิมพ์ต้องรีบไปขึ้นเวรต่อก่อน บ่ายสามพิมพ์ลงเวรแล้วเราค่อยคุยกัน”